

Az Idők Jelei

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2008 • Különszám

Krisztushoz visszavezető lépések

Imahét

2008. december 6–13.

A nyári adventtábor délutáni igehirdetései a Krisztushoz visszavezető lépésekről szólnak. Az imaheti írások ezeket az igehirdetéseket tartalmazzák. Sokan tapasztaltuk Isten szerető, kérlelő hívását a táborozás során, ezt szeretnénk megosztani testvéreinkkel az imahéten.

Isten Igéjét tanulmányozva felismerhetjük, hogy legnagyobb szükségletünk: Krisztus. Ha Ő az „ajtón kívül áll”, akkor szegények vagyunk, semmink sincsen. Ha élő kapcsolatunk van Krisztussal, ha valóban Ura lehet az életünknek, akkor mindent elnyertünk Őbenne. Jó tudni Jézusról, ismerni a tanításait, hivatkozni ígéreteire, de egészen más valóban kapcsolatban lenni Vele. Az Életet nem pótolhatja az életről való beszéd vagy gondolkodás. Krisztus megtérésre hív bennünket: „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” (Jer 3,19) Nem akar bennünket öncsalásban hagyni, nem akarja, hogy megelégedjünk kevesebbel, mint amit adhat nekünk. Addig azonban nem tud segíteni rajtunk, amíg belenyugszunk jelenlétének hiányába. Ebben a tekintetben a gondolkodásunk gyökeres változására van szükség. Nekünk csak a „most” adatott meg, Istennel kapcsolatot csak pillanatról pillanatra tarthatunk fenn. Tőle távol soha, egyetlen percig sem vagyunk biztonságban – és mintha nem is érzékelnénk a veszélyt.

A Krisztushoz való visszatérés tudatos küzdelmet igényel. Nem azért, mert Isten nehezebbé tenné a visszatérést, mint az első találkozást. A nehézség oka inkább az, hogy amikor közösségünk lehetne Vele, és mégsem élünk ezzel a lehetőséggel, akkor Isten jelenlétének hiánya megkeményíti a szívünket, csökkenti érzékenységenket. Isten azonban készséggel jön elénk, csak azt kéri: „ismerd el a te hamisságodat” (Jer 3,13), és „ha visszatérsz, Izráel, hozzám térj vissza” (Jer 4,1).

Isten többet akar elérni annál, mint hogy az érzelmeinkre hasson, megérintsen bennünket, felrázza a gondolkodásunkat. Valódi, tartós szeretetkapcsolatot akar kialakítani velünk. Időnkénti vendég helyett állandó lakó kíván lenni a szívünkben. Használjuk fel ehhez az imahét lehetőségét, az egyéni és a közös imádságok alkalmait is!

Az imaheti hálaadományokból Ellen G. White műveinek megjelentetését szolgáló alapot szeretnénk létrehozni. Az alap segítségével elsőként a *Krisztus példázatai* és *A nagy Orvos lábnymán* című könyvek kiadását tervezzük. Adományainkat december 13-án, szombaton, az utolsó cikk megbeszélésével egy időben gyűjtjük össze, és kérünk áldást rá.

Hites Gábor

„Készülj Istened elé,
Izrael!” ■ 2

„Fölkelvén, elmegyek
az én Atyámhoz” ■ 5

„Velünk az Isten” ■ 7

„Aki meghallja
az én szómat,
és megnyitja
az ajtót...” ■ 11

„Élek többé
nem én...” ■ 13

„Maradjatok énbennem,
és én is tibennetek!” ■ 17

„Akkor gyönyörűséged
lesz az Úrban” ■ 20

Részletek
Ellen G. White
1886. december 8-ai
leveléből ■ 24

Imaheti olvasmányok
gyerekeknek ■ 26

„KÉSZÜLJ ISTENED ELÉ, IZRAEL!”

(Ámós 4,12)

2008. december 6. • szombat

Sonnleitner Károly

Nekünk, akik Krisztus visszatérésére várunk, nem lehet fontosabb annál, mint amit ez az ige kifejez. Elkeserítő, hogy Ellen White 1854-ben hívta fel a közösség figyelmét a laodiceai üzenetre – rettenetesen hosszú idő telt el azóta. Ellen White azt írja, hogy Krisztus visszatérése a múlt század fordulóján már késedelmet szenvedett. Ez a nép több mint százötven éve hirdeti Krisztus közeli visszatérését, de saját maga nem veszi elég komolyan.

Egyéni életünkben és közösségünk gyakorlatában elvált egymástól a szó és a tett. Tisztán, az evangélium lényegét megragadva képviseljük a ránk bízott üzenetet, és aztán ott hagyjuk az embereket – miközben az üzenetet meghallották –, mert nem tudnak vele mit kezdeni. Látják, hogy noha Krisztus visszatéréséről beszélünk, nincsen túl sok megragadható és követésre méltó bennünk a Krisztus-várásra vonatkozóan. Élünk úgy, mint a többiek, ugyanolyan értékrendet követve, gyűjtünk, rakosgatunk, szépítjük a házunkat, a környezetünket, mintha örökké itt maradnánk.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy aszkétákként éljünk, de azt mindenképpen fontosnak tartom, hogy az adventvárásnak – mint minden hitbeli cselekedetnek – vannak külső ismertetőjelei. Üzenetünket ezek teszik hitellessé – ha látják, hogy nem a világ értékrendje szerint élünk. Adventvárónak lenni nem azt jelenti, hogy jelekről beszélünk, Krisztus visszajöveteléről szólnunk igen összeszedetten és logikusan, és a próféciákat betéve tudva, logikusan építjük fel a mondanivalónkat. A hallgatót ugyanis mindez nem érdekli, ha nem látja, hogy az üzenet hirdetője maga is komolyan veszi a Krisztus visszatéréséről szóló üzenetet.

Az utóbbi napokban azon gondolkodtam, mi a bűn. Mondhatnátok, hogy ki ne tudná, mi a bűn. Az Őszöveltség egyik-másik igehelyét átgondolva rájöttem, hogy nagyon sok területen téves fogalmakkal éljük az életünket. A bűn számunkra cselekedet: ha bántom a másikat, rosszat teszek, rosszat mondok – de a bűn nemcsak ez, hanem az is bűn, ha valamit nem teszek. „Ha valaki tudna jót cselekedni” – olvashatjuk Jakab levelében, pontosabb fordításban: „Ha valaki tudja, hogy mi a helyes, és nem teszi, az célt téveszt.” Ha ő maga célt téveszt, ez is óriási veszteség, de rossz példaadásával másoknak is

kárt okoz, így ez a vétek kétszeres súllyal esik latba. Vétek tehát az, ha az ember nem teszi, amit kell; nem szól, ha szólnia kellene; nem mutat jó példát, amikor erre volna szükség.

„MEGTARTATUNK-E?”

A Szentírásban ezt olvashatjuk: „Régóta így vagyunk.” (Ésa 64,4) 1854 óta a laodiceai üzenet méltán hirdettetik ennek a közösségnek. Régóta. „Régóta így vagyunk...” – és az ige hozzáteszi, joggal: „megtartatunk-e?”

Megtartatunk-e? Vajon elgondolkodunk-e ezen? Régi vita közöttünk, hogy el kell-e menni széles e világra, hirdetni az evangéliumot minden teremtménynek, hiszen szinte egy lélegzetvétellel azt is mondja Jézus, hogy „maradatok Jeruzsálemben”. „Minekutána vesztek erőt, és a Szentlélek eljő reátok.” Régi vita ez, sokan mondják, hogy menjünk – de az embernek az az érzése, hogy azért, mert menni mindig könnyebb, mint maradni. Mert maradni azt jelenti, hogy komolyan számot vetek a saját életemmel, szembesülök a magam problémáival és terheivel, önvizsgálatot tartok Isten színe előtt – talán másokkal együtt, a felház közegében –, és készülök arra, amivel Isten megbízott. Maradás helyett menni értelmetlen és kárt okoz, mert a maradás időszakában tudnék feltölteni a menny befolyásával, így tudna Isten bennem és rajtam munkát végezni, hogy a kimondott szó mögött hitelesen álljak a személyes példaadásom. Úgy menni, hogy előtte nem „maradtam”, csak árt másoknak. Felkeltek valamilyen érdeklődést, de nem mutatom meg, hogy az Isten ígéből származó személyes érintettséggel mit kell kezdeni a gyakorlatban. Az adventtábort többek között azért hirdettük meg, hogy alkalmat teremtsünk a „maradásra”.

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek...” – mondja Jézus Krisztus (Jel 3,20). Olyan szégyennel gondolok magam is arra, vajon az én életemben Krisztus milyen régóta van az ajtón kívül... Közösségünk esetében is milyen régóta nem tudja betölteni, beváltani ígését, mert az ajtón kívül van, így hiába hivatkozunk Őrá. Meddig lehet ezzel az állapottal együtt élni? Régóta így vagyunk, megtartatunk-e?

Emlékszem, amikor gyerek voltam, egyszer édesanyám otthon hagyott pénz nélkül, és jött a villanyszámlás. Bezártam az ajtót – olyan házban laktunk, ahol az udvart végig lehetett látni, és tudtam, ki mikor jön –, még a függönyt is elhúztam, hogy ne tudjon benézni. Nagyon kínosan éreztem magamat, mert kellemetlen helyzetet teremttem valakinek és magamnak is. De ez csak egy emberi példa, sokkal fontosabb dologról van szó, amikor Krisztusról beszélünk.

A Ige szerint „*akik befogadják Őt, hatalmat kapnak arra, hogy fiak legyenek*”. Az a Valaki, aki minket fiakká tudna tenni, az ajtón kívül áll. Ezért marad számunkra az eszmei ismeret, mert azt még mi is meg tudjuk tanulni. Rendszerbe tudjuk szedni, el tudunk mélyülni az ige szépséges összefüggéseiben, csak a személyes érintettség marad el valahol menet közben. Mert Krisztus az ajtón kívül maradt. 1854 óta aktuális ez az üzenet.

Augustinus a *Vallomások* című könyvében idézi a Római levélből, hogy „*ideje az álomból felserkennünk, mert közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk*”, és a saját vallomásaként fogalmazza meg: bár tudjuk, hogy ütött a felkelés órája, de a lelkünk mélyén mégis azt mondjuk, hagyj még egy kevéssé, hagyj még egy kevéssé! Tudjuk, hogy fel kellene kelnünk, mert már nem is akarunk aludni. Azt írja saját magáról, „ugyanígy voltam én is”. Tudtam, hogy át kéne adnom magamat Isten szeretetének, mintsem behódolnom a saját vágyaimnak. Tudtam: régen eljött az ideje annak, hogy Krisztus előtt megnyissam az ajtót, és betérjen hozzám, velem vacsoráljon, életközösségbe hívjon önmagával. Hatalommal ruházzon fel, hogy hitelesen képviseljen az Ő visszatéréséről szóló üzenetet. Mert ha nem ismerem Krisztust, nem tudok róla hitelesen beszélni. Akkor az adventvárásom eszmei kérdéskörre változik, mert nincsen kit várnom, nincsen meg az a személyes kapcsolat Krisztussal, hogy akinek a távollétét fájdalom, annak a valakinek a visszaérkezéséről hitelesen szóljak a személyes vágyakozás, a személyes kívánság jegyében.

Az adventista igehirdetés központi kérdése a jelekről szóló beszéd. Tudunk a természet világában történt eseményekről, sok dokumentum van a birtokunkban. Olvassuk az újságot, hallgatjuk a híreket, a dolgok egybe rendeződnek, és tudjuk, hogy ezek mind Krisztus közeli visszatérését hirdetik. De a személyes érintettség mégis elmarad. Beszélünk a jelekről, szólunk arról, hogy a természet világában mi minden történik, vissza nem fordítható folyamatok indulnak el, a tudósok legfeljebb húsz évet adnak ennek a világnak – és mi elmegyünk mellette, s nem rendülünk meg. Sem a személyes érintettség oldaláról, sem a ránk bízott üzenet képviselője oldaláról. A dolgok maradnak úgy, ahogy eddig, merthogy régóta így vagyunk.

A SZEMÉLYES ADVENTVÁRÁS

Szólunk, amikor éppen szólunk, de élünk úgy, ahogy eddig. Mondunk valamit, de a szavaink nincsenek összhangban azzal, ahogy élünk, és így erőtlenné tesszük az üzenetünket. Nézzük meg, bizonyos tudósok hogyan minősítik a világunk állapotát. Az *utolsó óra* címet adták például egy filmnek, és reménységük nem lévén, arról beszélnek, hogy talán majd az emberi összefogás megoldja ezeket a problémákat. Mi tudjuk, hogy nem oldja meg, és talán el is mondjuk, mi a megoldás, csak éppen nincs, akit kövessenek az emberek.

Nincsen, akinek az életében megragadhatóvá válna a személyes adventvárás. Úgy gondolom, ez óriási felelősség. Azért, mert nincs időnk magunkra. Nincs időnk arra, hogy a személyes Isten-keresés jegyében erős hittel és szívvel tépő kiáltásokkal megvívjuk a magunk küzdelmeit Istennel. Hogy az Ő segítségével végre győzzünk az emberi természet visszahúzó ereje felett, hogy a fontossági sorrend kialakuljon, és az kerüljön az első helyre, ami odavaló.

Azt is tudjuk, hogy a politikai és a társadalmi életben milyen változások történnek. Amikor tíz évvel ez előtt megjelent a *Dies Domini*, a testvérek a gyülekezetben meg voltak rendülve: „Akkor tehát itt van.” Akkor elérkezett a vasárnaptörvénnyel kapcsolatos gondolat felvetésének az ideje. Tíz év telt el, ma sokkal radikálisabban és célratörőbben kerül ismételtelen elő a *Dies Domini*. Az egyik testvérünktől kaptam egy e-mailt, a következő bevezető sorral: „Hát elkezdődött.” Idáig eljutunk. Látjuk, hogy elkezdődött az a bizonyos láncreakció a társadalmi életben is, nem csak a természet világában, és tudjuk, milyen következményei lesznek ennek Isten népe életében. Hát elkezdődött – igen, tudjuk. És? Mire várunk? Volt egy nagybátyám, aki azt mondta, hogy ha majd kiadják a vasárnaptörvényt, majd ha minden a végsőig kieleződik, akkor majd tudja, mit kell csinálnia. Igaz ez? A felkészülés, a Krisztussal való személyes életközösség kialakítása nélkül fogom tudni? Lesz erkölcsi erőm és bátorságom akkor, hogy azt tegyem, amit tennem kell? Ha nincsen az Istenbe kapaszkodás tapasztalata a háttérben? Noé napjait idézve azt mondja a Szentírás korunk embeireiről, hogy nem vesznek észre semmit. Rólunk azt lehetne elmondani, hogy bár észrevesznek mindent, de nem tesznek semmit.

Augustinus ezt a kifejezést használta: „rajtunk ólmos zsibbadás ül”. Ki fogja ezt rólunk levenni? Ki töri át a lelkünkre telepedő ólmos zsibbadás terhét, ha nem az Isten? De Ő is csak akkor, ha mi le akarjuk vetni ezt a terhet magunkról. Úgy gondolom, még van lehetőség arra, hogy egymás hite által erősödjünk. Ezért szeretnénk közösen imádkozni, közös könyörgéseket tartani. Közösen

elgondolkodni, elmélkedni az igéről, és napjában többször keresni Istent imádságban, hódolatban, hogy Isten végre utat találjon a szívünkhöz, és megértesse velünk, milyen időket élünk és mire van szükségünk. Hogy kialakuljon bennünk az az értékrend, amelynek alapján a közeli és a távolabbi jövőnket megszervezhetjük.

Voltunk egy Biblia-táborban, ahol olyan emberek voltak többségben, akik először jöttek közénk. Mi az előre megtervezett igehirdetéseket tartottuk, és nekem kezdettől fogva az a rossz érzésem volt, hogy az ott lévők nem tudnak mit kezdeni az üzenetünkkel. Mi csak elmondjuk, mint azok a farizeusok, akik Heródes kérésére elmondták, mikor és hogyan kell a Messiásnak megszületnie. Elmondták a napkeleti bölcseknek és a királynak, aztán – mint akik jól végezték dolgukat – elmentek haza, és éltek úgy, ahogy addig. Felmondták a leckét, kiválóan, és visszatértek a korábbi foglalatosságukhoz. Vajmi kevesen – a pásztorok és a napkeleti királyok – vették komolyan az igét, de ők rá is találtak a Messiásra.

Létezik olyan állapot, hogy ismerem az elméletet, mindent el tudok mondani Krisztusról és az Ő visszatéréséről, csak éppen azt a valakit nem ismerem, akiről beszélek. Erről szól a laodiceai üzenet. Bárcsak Isten segítene nekünk, hogy ennek a súlyát, a borzalmas veszélyes voltát megértsük, és megértetné velünk azt az aggódo szeretetet, amelyet az ésaiási ige is kifejez: „*Régóta így vagyunk, megtartatunk-e?*” Isten az egész életünk során azon fáradozik, hogy utat készítsen a szívünkhöz. Közösségi szinten és egyénileg. Segítsünk egymásnak abban, hogy megbecsüljük az erre adott alkalmakat! Lehetőség ez Isten részéről, előzékeny gesztus: közénk akar jönni, meg akar szólítani, segíteni akar, be akar térni hozzánk. Önmagával akar közösségbe vonni. Csak rajtunk múlik, hogy meg tudja-e tenni.

Nemrég feltettem egy kérdést a gyülekezetben: Miért vagyok adventista? Válaszoltunk már magunknak erre a kérdésre? Sokan azt a választ adták rá, hogy a tanítás miatt. Mások azt mondták, hogy a próféciák kristálytisztasága, világos ismerete miatt. Mások baráti, emberi kapcsolatokat keresnek a soraink között. Valaki azt mondta, hogy beleszülettem, és a szüleim olyan hitelesen képviselték, hogy a példaadásuk nyomán én is erre az útra léptem. Csupán egyetlen hitvallásból derült ki az, hogy „engem Krisztus ragadott meg”. Hogy Isten személyes szeretete vonzott. Lehet nagyon sok tiszteletreméltó indíték, amiért egy ember közénk jön és itt marad. De csak egyetlen hiteles és elfogadható van: Krisztus személyes megismerése és a Vele való közösség, amikor én befogadtam Őt, amikor az Ő személyes szeretete megérintett engem. Amikor el tudom mondani Pál apostolhoz hasonlóan, hogy „*az Isten Fia szeretett engem és önmagát adta értem,*

ezért élek többé nem én, hanem a Krisztus él bennem. Amely életet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Isten maga is erre vágyik.

„MAGA AZ ATYA SZERET TITEKET”

Krisztus azt mondja, hogy maga az Atya szeret titeket (Jn 16,27). Isten és ember közössége nem dogmatikai ismeret, hanem személyes ismeretközösség. Az isteni személyes szeretet érintése és az ennek nyomán létrejött bizalmi kapcsolat Isten és ember között, és ebben a bizalmi kapcsolatban, egymásra találásban a szemlélés nyomán történő jellemátalakulás – ez az ember életcélja. Isten ehhez akar segítséget nyújtani.

Ésaiás könyve így ír a szombat reformjáról: „...*dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván.*” Hamis beszédet egyébként szabad szólani, csak szombaton nem? A hamis dölt betűvel található Ésaiás könyvében, fordítói kiegészítés. Ha kihagyjuk, így hangzik a szöveg: „*Dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, beszédet sem szólván.*” Nem okvetlenül kell mindig beszélni, és nem okvetlenül kell mindig mindent elmondani. Szabad helyet és teret adni az elcsendesedésnek. Amikor végre Isten halk és szelíd hangja is hallhatóvá válik.

Fiatal prédikátor koromban gyakran fordultam a példázatokhoz, mert azokról könnyű beszélni. Egyszer a magvetésről szóló példázatról prédikáltam: jönnek a madarak és felkapkodják az ige magvát – és akkor rájöttem, hogy én is lehetek madár. Ha a nyakkendőm félreáll, elvonja a figyelmet. Vagy szólok valamit, ami kizökkenti a másikat az áhítat légköréből, esetleg megkérdem tőle, hogy hol vetted ezt a zakót, és máris megtört a varázs. Megtört az Isten és ember bensőséges kapcsolatának varázsa, mert „madár” voltam, mert szóltam, amikor nem kellett volna, és kikaptam azt a magot, amely esetleg gyökeret ereszthetett volna, s termett volna hatvanannyit és százannyit.

Óriási a felelősségünk, és ezzel nem akarok megijeszteni senkit, csak szeretném, ha az örök életünk szempontjából legfontosabb téma kerülne előtérbe, és ennek rendelnék alá mindent: „*Készülj Istened elé, Izrael!*”

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Mikor tudjuk hitelesen képviselni a reánk bízott isteni üzenetet?
- Mi okozhatja a lelkünkre telepedő ólmos zsidbadást?
- Hogyan tudunk segíteni egymásnak, hogy a szombat betölthesse rendeltetését?

„FÖLKELVÉN, ELMEGYEK AZ ÉN ATYÁMHOZ” (Lukács 15,18)

2008. december 7. • vasárnap

Horváth Sándorné

Eljöttünk az adventtáborba, hogy lelkileg épüljünk. Az a nagy kérdés, hol vagyok? Mert annak kell visszatalálnia, aki elveszett. Hívónek valljuk magunkat, gyülekezetbe járunk, Isten törvényét szentnek tartjuk, igyekszünk meg is tartani, anyagi javainkból adományt adunk, talán járunk imaórára, evangelizációra. Talán tudnánk sorolni néhány hiányosságot is az életünkben. Nekünk szól az üzenet?

Egyszer találkoztam valakivel, aki korábban járt gyülekezetbe, de azután elmaradt. Erre terelődött a beszélgetésünk, s olyan szomorúan és vágyakozva mondta: „Tudod, nehéz a visszaút.” De a kitartó keresés jutalma az lett, hogy megtalálta. Aki gyülekezetbe jár, annak sem könnyebb a szembesülés.

HOVA SZERETNÉNK VISSZATALÁLNI?

Hova kell, hova szeretnék visszatalálni? Hiszen aki eltvedt, elkóborolt, vagy lemaradt az úton, arra mondják, hogy keresnie kell a visszautat. Aki nem érzi jól magát ebben az elveszett, eltávolodott állapotában, és szeretne hazamenni, otthon lenni. Vagy talán a megtalálás reménye fejezi ki azt, amit Mária és József éltek át azon a három napon, amikor nem voltak Jézus mellett, amikor elvesztették őt a szemük elől, és külön utat jártak. Létezik ez az én életemben? Lehetséges, hogy Isten így látja a hitéletemet? Ő mondta: „Az ajtó előtt állok és zörgetek.” Az én ajtóim előtt, a te szíved előtt. Isten válasza az, hogy így szól: „*Israél, ha megtérsz, hozzám térj meg!*”

Volt egy meghatározó esemény az életemben. Deveszertbe jártunk látogatni egy idős testvérünket. Havonta egyszer mentünk el hozzá, szombat délutánonként. Egy időben azonban mindig „közbejött valami”. Hol vendég, úrvacsora, gyerekek betegsége. Sokszor éreztem a készletetést, hogy el kellene menni, de négy gyerek mellett nehéznek tűnt és elmaradt. Megbeszéltük a férjemmel, hogy a következő szombaton mindenképpen pótoljuk a mulasztásunkat és elmegyünk, tudtuk, hogy nagyon várbennünket. Akkor még nem volt általános a telefon, így csak a személyes látogatás jöhetett szóba.

Pénteken jött a távirat, hogy a néni meghalt. Mély döbbenet lett úrrá rajtam. Olyan fájó ürességet, mély csendet,

olyan egyedül maradást éltem át, amelyet nehéz leírni vagy elmondani. A szó kevés, nem tudja visszaadni azt az elhagyatottságot, azt a fájdalmat, amit akkor éreztem. Elhagyott az Isten, elveszítettem Őt. Csend volt, csak a lelkiismeretem hangja zakatolt és dörömbölt. Vártam haza a gyerekeket az iskolából, folytak a könnyeim, befejeztem a főzést, úgy éreztem, hogy így nem lehet élni. Bementem a szobába és leborultam Isten elé. Sírta és könyörgtem, hogy bocsásson meg és fogadjon vissza. Úgy fájt a bűn, hogy azt éltem át talán kicsiben, amit a végleg elveszettek. Isten megmutatta, milyen nélküle. Még Sátán is hallgatott, nem vádolt, nem emlékeztetett. Csak én voltam egyedül. És Isten visszafogadott. A válasza ez volt: „Jól van” – és azonnal eszembe jutott a folytatás: „jó és hű szolgám”. Ezt nem mondhatta, de ott akkor az Isten válasza olyan mély lelki békét és nyugalmat adott, ami teljesen felszabadított, és hálát munkált a szívemben. Úgy szeretnék élni, hogy Isten mindig jelen lehessen az életemben. Nem alkalmi vendégként, nem az „ej, ráérünk arra még” magatartás, hanem az élő, állandó közösség Istennel, az engedelmes, szolgáló élet volt a vágyam. Elnyerni Isten folyamatos vezetését, hogy elmondhassa majd a folytatást is.

Gyermekkorom kedves emléke jut eszembe. A falu szélén laktunk, a ragadozó madarak sokszor ott keringtek a tyúkudvar felett. A tyúkanyó állandóan éberrel figyelt, és ha veszélyt érzett, adott egy hangot, amire a kicsibék azonnal a szárnyai alá bújtak. Ha túlságosan eltávolodtak volna, nem hallják meg a hangot vagy nem érnek oda, és akkor ez az életükbe kerül. A 91. zsoltár így fejezi ki ezt: „*Tollaival fedez be, szárnyai alatt lesz oltalmad.*”

Hol vagyok?

Bízunk-e önmagunkban? Nem félünk eléggé önmagunktól? Hol van Isten? Féltjük az akaratunkat, terveinket? Másokhoz hasonlítjuk magunkat? Olyan én is vagyok, vagy talán jobb is? Bízunk a jó cselekedeteinkben? Vagy úgy gondoljuk, hogy eljön majd az a nehéz idő, amikor a körülmények, az események sodornak a jó irányba?

A földhöz vagy a mennyhez vagyok-e közelebb? Mi jellemzi a hitéletemet? Kis ugrások, nagy lépések, elfáradás, pihenés? Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal – a hívőket jelképezve – az ég közepén repül. Mivel mi nem tudunk repülni, sem vízen járni, csak egy lehet-

séges megoldás létezik: Krisztus tart meg. „Akik az Úrban bíznak”, szárnyra kelnek, futnak, járnak, erejük megújul, megmaradó erő.

Nekünk szól a tékozló fiú története is? Jézus az akkori egyháznak mondta el, ma pedig nekünk. A fiatal lázad, tágítja a határokat, önállósulni akar. Az idősebb szigorúan engedelmeskedik, minden parancsolatot megtart, de a lelkülete szeretetlen, még békíteni sem nagyon hagyja magát.

Az Atya pedig figyel, hallgat, elenged, visszafogad, kérel, ezerszer is bizonyítja, hogy Ő hűséges, szerető gondviselőnk. Szemét semmi nem kerüli el, könyörülő, és hosszan tűr értünk, mert nem akarja, hogy egy is elveszen. Hívó szava kérlel: „Ha megtérsz, hozzám térj meg!” Milyen jó is a megelégedettség az atyai házban, ahol pedig vannak korlátok, törvények – de ezek a védelmünket szolgálják az ellenséggel szemben.

MEGELÉGEDETTÉG

Törökkoppány, mozgássérülttábor, önismereti beszélgetés – az egyik jelenlévő sérültebb, mint a másik, kiszolgáltattak, nem tudnak járni, egyedül enni, a beszédük nehezen érthető. Megkérdeztem, mit tesznek, ha érzik, hogy kezd eluralkodni rajtuk az önsajnálát. És a testileg talán legsérültebb megszólalt: „Én nem tudok válaszolni erre a kérdésre, mert nem ismerem ezt az állapotot.” Szereti Istent, és hálás mindenért. Elszégyelltem magam.

Mi jelzi az elveszettségünket? Az öröm hiánya, az örömteli szolgálat hiánya, a gyakorlati, élő szeretet hiánya Isten és embertársaink iránt. „Éheztem és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok engem, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, fogoly voltam és eljöttetek hozzám.” (Mt 25,35–36) Isten akaratát keresem-e mindig? Vágyakozva várom Jézus eljövételét, vagy vannak terveim, amik fontosabbak? Van-e időm Istenre, a Bibliára, a bizonyágtételekre, imára, beszélgetek-e Istennel, engedelmeskedem-e Neki?

Van visszaút? Van okunk a reménységre?

Salamont, aki messze eltávolodott, Isten visszavezette és visszafogadta. Prédikátor könyve a bizonyág, hogy visszatalált: „A dolognak summája mindezeket hallván ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsad, mert ez az embernek földolga!” (Préd 12,15) Manassé évtizedeken keresztül újra és újra elutasította Istent, bűnök sokaságát követte el, de a fogságban megalázta magát, és Isten elfogadta. „Légy buzgóságos azért, és térj meg.” (Jel 3,19) Nyiss ajtót, ne zárd ki!

Jónás egyre messzebb futott, de Isten nem adta fel, még a halálból is kiragadta, és Ninivében szívére beszélt a csalódott prófétának: szájalomról, irgalomról, megbo-

csátásról szólt, segítette Jónást, aki nem látta önmagát. Illés menekült a feladat elől, reményvesztett és csalódott volt. Isten halk és szelíd hangon szólt hozzá, meghallgatta panaszát, és Illés később az égbe ragadtatott, nem kellett meghalnia. A mi Istenünk gyönyörködik az irgalmaságban, megbocsátja a bűnt, elengedi öröksége maradványait. De a mércét nem szállíthatja le.

Péter átkozódott, esküdözött – Jézus hátratekintett, hogy az önmagában csalódott Péter erőt meríthessen Belőle. Feltámadása után háromszor kérdezte tőle: Szeretsz? Jobban, mint ők? És csak arra várt, hogy megszomorodjon, hogy megtérésre szomorodjon meg, és rábízta a barátok legeltetését, a juhok őrzését. Mi is ezt tennénk? Bizalmat adnánk Péternek újra?

Ezek után szinte fölösleges a kérdés: Lehet-e reménységünk? Nem a bűneink választanak el Istentől, hiszen Jézus a bűnösökért és a betegekért jött a Földre – hanem a bűnhöz való viszonyunk. A bűn szeretete, megtűrése az életünkben. Isten jelenlétének a hiánya, a megelégedettség, a könnyelműség, a világ szeretete okozza minden problémánkat. Jézus szerette az igazságot, gyűlölte a hamisságot, a gonoszszágot. Ha nem fejlődtem Isten terve szerint, ha elmaradt a növekedés, fejlődés az életemben, ha lemaradtam, ha elkóboroltam, akkor el kell gondolkodnom a visszaúton.

Mit remélhetek? A válasz rajtam múlik, nem Istenen. Ő azt üzeni: „Válaszd az életet!” Hív téged és engem, hogy életünket az ég közepén repülő angyal jelképezhesse. Hogy ne mondjuk: „Elrejtetted az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istentem?” Istenünk örökkévaló Atya, aki nem fárad el, és nem lankad meg a szeretete. Mindvégig küzd értünk, hogy felébredjünk állapotunkból, és a célra tekintsünk. Azt ígéri, hogy erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlenség erejét megsokasítja.

Mi a mi részünk ebben? „De még most is így szól az Úr: Térjtek meg hozzám teljes szívetek szerint, böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. Szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat, úgy térjtek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mert könyörülő és irgalmas ő, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt.” (Jóel 2,12–13)

Halljuk meg Isten hangját, amely bennünket szólít meg, bánjuk meg bűneinket, bízzunk az Úrban és hatalmas erejében, és a jutalom nem marad el. „A reménység pedig meg nem szégyeníti.”

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Kinek kell visszatalálnia Istenhez?
- Voltak-e a közelmúltban olyan élményeink Istennel, amelyeket az Ige a „tollaival fedez be” képpel jelöl?
- Nevezzük meg, hogy mi választ el bennünket Istentől!

„VELÜNK AZ ISTEN!”

(Máté 1,23)

2008. december 8. • hétfő

Sonnleitner Károly

A születendő megváltóról ezt mondja a Szentírás Ézsaiás próféciája nyomán: „*És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.*” (Mt 1,23) Mennyi mindent tud kifejezni a Szentírás a maga különleges nyelvezetével, tömör fogalmazásával, sokszor egyetlen szóval! Amikor az első emberpár a bűn útjára tévedt, nyilvánvalóvá vált, hogy a bűn ellenállást, ellenérzést, bizalmatlanságot kelt Isten iránt, és attól kezdve az ember menekült Isten elől, elrejtőzött, távolságtartásra rendezkedett be, megpróbálta az önmegváltás útjait. Holott azelőtt az Istennel való meghitt közösségben találta meg élete értelmét és boldogságát.

A bűn legalapvetőbb sajátossága, hogy bizalmatlanságot ébreszt. Éppen ezért a megváltás lényege az, hogy Isten a különleges eszközeivel bizalmat akar ébreszteni az emberi szívben, hogy az eltávolodni képes és kész embert visszahívja magához. Amikor Isten azt mondja, hogy a saját erkölcsi képmására teremtette az embert, és a gondolatalkotás, a kommunikáció, a kapcsolatteremtés képességével ruházta fel, önkéntelenül is elgondolkodunk: ha Isten értelmes lény, ha kapcsolatot tud fenntartani a teremtményeivel és bennünket is ilyen képességekkel ruházott fel, akkor Isten és ember között vajon nem a leglényegesebb és a legalapvetőbb kapcsolat a szeretetközösség? Amikor gondolatok cserélnek gazdát, amikor Isten személyesen szeret, tanít, amikor a gondolataival akar megajándékozni, és ebben a közösségben, Isten és ember bensőséges közösségében teljesedik ki az ember élete.

„ISTEN HASONLATOSSÁGÁRA”

Az ember istenképűsége azt is jelenti, hogy Isten nélkül nem teljes értékű lény – Isten nélkül befejezetlen, korlátok közé szorított. Ha nem vagyunk közösségben Istennel, állandó a hiányérzet az életünkben – éppen ezért, amikor Isten a képmására teremtett bennünket, ezt az alapvető emberi szükségletet akarta betölteni: gondoskodott arról, hogy mi közösséget alkossunk Ővele. Hogy az ember Istent szemlélve élje az életét. „*A fiú nem cselekszik önmagától semmit, hanem amikor látja cselekedni az Atyát.*” (Jn 5,19) Voltaképpen ez a fiúság az Atya és a Fiú kapcsolatának legfontosabb tényezője: mi emberek a saját er-

kölcsi képességeinkre, lehetőségeinkre nem támaszkodhatunk, hanem szemlélés által változunk el. Ha az ember látja cselekedni az Atyát, akkor ő maga is azt teszi, mert Isten ebben az életközösségben, a rendkívül meghitt kapcsolatban az emberi életet akarja tartalmasabbá tenni jelenlétével. Ugyanakkor a fejlődés korlátlan lehetőségei is benne rejlenek.

Amikor kikerültünk a Teremtő kezéből, ezekkel a képességekkel és lehetőségekkel kerültünk ki, de az ördög nagyon jól tudta, hogyan okozhatja a legnagyobb fájdalmat Istennek: a teremtményével való közösség romlott meg a bűn megjelenése által. A megváltási terv arra irányul, hogy ezt az életközösséget helyrehozza. Amikor a Szentírás meghirdeti az egyetlen szóba tömörített üzenetet: „Immánuel” (azaz: velünk az Isten), akkor nem csupán a testtéletről szól.

Amikor a testtélel gondolata az 1888-as üzenet kapcsán kibontakozott előttünk, úgy éreztem, az ég szinte összeér a földdel. Olyan szívet melengető gondolat volt, hogy Isten magát megalázva emberi formát, sőt rabszolgaformát vett fel, lejött ide közénk, hasonló lett hozzánk, megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan. János evangéliumában olvashatjuk a rendkívül szép gondolatot: „*Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott.*” (Jn 1,14) Ellen White írja a *Jézus élete* c. könyvben, hogy „Jézus ott ütötte fel sátorát, ahol az emberek sátrai állnak”. A legmélyebb közösséget vállalta velünk, nemcsak azzal, hogy a mi természetünket öltötte magára, hanem személyében Isten jött el közénk. Az isteni szeretet mély fájdalommal éli meg az elveszett hiányát. Jóh könyve találóan fogalmaz: Isten „kívánczik kezének alkotása után”. Ezért eljött és megkereste azt, aki elveszett.

Hiszen az ember a saját léte értelmével fordult szembe, amikor a teremtett világok szeretetközösségéből kiszakadt, és ellenséges, távolságtartó magatartást tanúsított a Teremtő iránt. Isten pedig, aki szüntelenül a teremtményei javára tesz, eljött erre a bolygóra, és addig kereste, amíg megtalálta az elveszettet, hogy a hiányérzetet Önmagában és bennünk egyaránt feloldja. Azért, hogy önfeláldozó szeretetével elűzze a bizalmatlanságot, bizalmat keltsen elidegenedett szívünkben, és e bizalom alapján tudjuk el- és befogadni Őt. Így az ember talán

majd megsejt valamit léte értelméből, abból, hogy milyen is közösségekben lenni Istennel. Egyetlen rövid gondolat mindezt magába tömöríti: „Velünk az Isten!” Isten szeretete, a megváltási terv egésze, és minden-minden benne foglaltatik.

„Velünk az Isten!” A testtétele számomra nem kizárólag azt jelenti, hogy Isten lejött ide közéink és megmutatta: lehet az Isten szeretetétől érintetten, büntől szabadon, a bűn felett győzelmet aratva élni. Ennél is többről van szó. Személyes melegség is van ebben az igei gondolatban. A szeretet kibeszélhetetlen, megfoghatatlan valósága is testet ölt abban, hogy „velünk az Isten”.

„Maga az Atya szeret titeket” – olvashatjuk a Szentírásban (Jn 16,27). Lehet-e ennél személyesebben fogalmazni? Isten nem úgy általában a világot szereti, hanem maga az Atya szeret bennünket, titeket, engem. Mintha azt mondaná Jézus, hogy én az Atyát jöttem képviselni, az Atya irántatok érzett szeretetét akarom számotokra megragadhatóvá tenni, mert maga az Atya szeret benneteket. Maga az Atya érzi és éli meg hihetetlen fájdalommal, hogy az a teremtmény, akit önmaga erkölcsi képmására teremtett, akinek lételemé az Istennel való közösség, most nélküle, a menny, az örök életre való alkalmasság szempontjából élettelenül tölti idejét itt a földön. A belső biztonságérzet hiányával, nélkülözve a szívvel-lelket melegengető közösséget, amelyet csak Istennel élhetne meg.

Régóta foglalkoztat és szívfájdalmat okoz az a tény, hogy mi az adventüzenetet és a Biblia igazságait többnyire elméleti ismeretként kezeljük és képviseljük. Persze kellemes intellektuális élmény a próféciák megértése, az igei összefüggések feltárulása, és ahogyan a maga tökéletes logikai rendezettségében kibontakozik a Biblia üzenete. Bennem mégis maradt hiányérzet. A személyes Isten-ismeretre sokszor nem sikerül elsegíteni másokat. Nem találnak rá magára Istenre. A keresztségre készülve megtanulják az elméleti ismereteket, de Isten nem jelenik meg az életükben olyan valóságosan, hogy a lélek belső, csillapíthatatlan szomjúságát is betölthetné.

Amikor néhány hétig a fogkezelés miatt otthon voltam, és ezzel párhuzamosan a fiunk is elköltözött, a magány minden nyomorúsága rám szakadt. Nem tudtam ide-oda rohanással kitölteni a napjaimat, kénytelen voltam otthon maradni és elgondolkodni. Elolvastam néhány könyvet, többek között a *Menekülés Istenhez* címűt, és hihetetlen mély bánat ült meg a lelkemet, amikor arra gondoltam, hogy Isten személyes valósága talán nem volt olyan mértékig jelen az életemben, ahogyan lehetett volna. Mi lett volna, ha úgy járok Istennel, ahogyan Énok vagy Noé, vagy sokan a Szentírás hitvallói közül? A lelkiismeretemet mindig azzal nyugtattam meg, hogy ezek kiváltságos emberek voltak, és valójában meg sem merem fogalmazni magamnak: én is járhatok Istennel úgy,

ahogyan ők tették. Én beérem annyival, ami nekem jut. Azonban Istennek más a terve. Rájöttem, hogy az elmúlt években nagyon sok jótól fosztottuk meg magunkat és egymást, beértük a dogmákkal, beértük a tanítással. De az ember nemcsak intellektuális lény, hanem érzelmvilága is van, és ha az érzelmi oldal hiányt szenved, akkor az ember is szenved. Ha nem is beszél erről, felpörgeti az életritmusát, sokféle dolgot tesz, csak ne érezze annyira fájdalmasan azt, ami hiányzik. Vergődtem imádságban Isten színe előtt, kerestem az Ő személyes valóságát, és egyszer csak a Bibliában, miközben lázasan kerestem Isten személyes vigasztalását – megláttam egy zoltárigét. Ez az ige hajszálpontosan kifejezte azt, amit akkor és ott éreztem. Nem is tudtam, hogy ebben a zoltárban ilyen igék vannak. Sokszor olvastam már, de az ige akkor rögzül, amikor személyes üzenetet közvetít.

„Én ugyan azt gondoltam ijedtemben, elvettetem szemeid elől” – teljes mértékben ez az életérzés kerített határába. De van folytatása is: „De mégis meghallgattad esedezéseim szavát, mikor kiáltottam hozzád.” (Zsolt 31,23) A depresszió egyik pillanatról a másikra elmúlt, szinte egyetlen érintésre, mert maga Isten szólított meg az ígén keresztül. Nem csoda, nem különleges misztikum, nem karizmatikus élmény. Isten személyesen szól hozzánk. De ahogy ez általában lenni szokott, a visszaesés is bekövetkezett, mert a ház üres maradt, és én benne egyedül, s újra jöttek a negatív gondolatok és érzések. Kihez forduljak? Felhívtam néhány barátomat, munkatársamat, hátha mondanak valami bátorítót. Nem nyugodtam meg. Kétségbeesetten, a kiszolgáltatottság érzésétől hajtva imádkoztam. És imádság közben eszembe jutott egy ige. Mert Isten annyira ismer bennünket, hogy tudja, mikor milyen szavakat kell használnia, és mikor mivel oldja fel az ember szorongását. Sokszor idézzük keresztségi alkalmakon, sokan kapják ezt útravaló igeként: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívlak téged, enyém vagy.” (Ésa 43,1) És bevillant a tudatomba, személyes üzenetként, mintha maga Isten szólított volna meg, a folytatás, a negyedik vers: „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy és én szeretlek.” Gondolhatjátok, milyen lett a napom. A sötét árnyékok tovatűntek, és az üres házban boldog voltam. Örültem, mert Isten arra méltatott, hogy megszólítson, és bizonyosságot tegyen személyes szeretetéről. Tudta, hogy arra van szükségem. Ez Immánuel. Ilyen az Isten – velünk az Isten.

Nem az igazságok tökéletes tárházát képviseli csupán, hanem nyilvánvalóvá teszi, hogy személyesen szeret bennünket. Nem csupán a testet öltött Isten, aki megmutatta, hogyan lehet győzni, hanem a maga személyes szeretetével közelít hozzánk, és szebbé akarja tenni az életünket. Meg akarja mutatni már most, a menny előízeként, hogy milyen lesz az, amikor Vele leszünk mindig, amikor

„az Isten sátora az emberekkel lesz, és maga Isten lesz velük, az Ő Istenük”.

Sokszor hivatkozunk az első szeretetre. Az emberek szinte kivirulnak, amikor erről beszélnek. De ha ennyire jó volt, akkor miért érzük be egyszeri élménnyel az életünk során? A szombatünnepelések miért olyan kiaknázatlanok, kihasználatlanok? Azt mondja a Biblia, hogy „én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákobnak, atyádnak örökségével élj”. A szombat maga az Istennel való közösség. Isten intézményesen gondoskodott arról, amire szükségünk van. Mert „a szombat lett az emberért”. Arra van a legnagyobb szükségünk, hogy közösségekben legyünk Istennel, ezért Ő a szombatnap teljes huszonnégy óráját a rendelkezésünkre bocsátotta. Alkalmazkodott hozzánk, hogy velünk együtt ünnepeljen, és mégis, szombat múlik el szombat után anélkül, hogy ez a valóságos, személyes életközösség kibontakozhatna. Amikor a nagy üldözés idején életveszélyes lesz megtartani a szombatot, ki fogja megtartani? Az, akinek a szombat, a hetedik nap dogmatikai igazság, vagy aki szombatonként együtt van Istennel? Aki Istennel együtt ünnepel, akit a hívős alkonyatkor maga Isten keres meg, ápolva teremtményével azt az életközösséget, amelyre annak a legnagyobb szüksége van. Isten azt szeretné, hogy megismerjünk valamit az elveszett Édenből, a mennyet akarja számunkra megragadhatóvá tenni.

„AZ ISTEN ORSZÁGA BENNETEK VAN”

Sokszor gondolkodtam azon, milyen lesz a mennyben. Egyszer csak bezuhanunk oda, nagyon sok ismeretlen dologgal találkozunk, és ott majd megtanítanak bennünket sok mindenre? Pedig Isten Igéje azt mondja, hogy „az Isten országa bennetek van”. Akkor tehát azt is kimondja, hogy Isten országa itt születhet meg számunkra, mert Isten lép be az életünkbe, és így ez már a mennyek országa. Örök életet kapunk, és az el nem bukott világok lakói között élünk – de az alaptényező, a lényeg, hogy maga Isten lesz velünk, a mi Istenünk. Isten sátora, személyes valósága, valóságos közelsége lesz az osztályrészünk. Látjuk az Ő orcáját, a neve homlokunkon lesz. Ennek az előízét akarja a hazatalált, a visszatalált ember életébe, tapasztalataiba beplántálni Isten.

Amikor tehát a megváltásról beszélünk, ne érzük be eszmei válaszokkal, dogmatikai ismeretekkel. Olvassuk a csodálatos Zsoltárok könyvét! A 27. zsoltár így fogalmaz: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem, hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében, hogy nézhessem az Úr szépségét, gyönyörködhessem az Ő templomában.” Ehhez képest még szombatiskolára is alig járunk. Számunkra a szombat az istentisztelet órája – és nem a teljes huszonnégy óra. Miért? Az igazán szombatünnepelő, istentiszte-

letre járó ember azért megy, hogy Istennel találkozhason, nézhesse az Úr szépségét, gyönyörködhesse az Ő templomában. A 73. zsoltárban azt mondja az ige: „Kicsodám van az egekben, náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön. És ha elfogyatkoznék is szívem és lelkem, szívemnek kősziklája te vagy, óh Isten, mindörökké!” Miért van az, hogy a zsoltárok ilyen személyes Istennel való kapcsolatokról beszélnek? Isten és ember kapcsolata személyes valóságként csendül ki a zsoltárok sorai közül. Isten erre vágyik. A helyreállítás művét ebben látja, hogy mi emberek befogadjuk Őt, az isteni szeretet által helyreállított bizalom alapján elfogadjuk, sőt kívánjuk a Vele való életközösséget.

„...HOGY MEGISMERJENEK TÉGED”

Jézus egyetlen fogalom köré csoportosítja a mondanivalóját: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17,3) Ez maga az üdvösség. Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent. Úgy, mint aki be akar lépni az életünkbe, mint aki személyes valóságként azt akarja, arra vágyik, hogy vele járjunk. Hogy életközösséget alkosson velünk, s ebben a közösségekben szemlélet által visszaalakuljunk az Ő képmására, és a Vele folytatott párbeszéd mind érzékenyebb, valóságosabb legyen, így szép lassan belenőhessünk az örökkévalóságba, mert megismertük azt az Istent, aki szeretett minket és önmagát adta értünk.

Itt ismertük meg, földi életünk folyamán. Itt alakítottunk ki Vele bensőséges, meghitt közösséget. Nem ér meglepetés az örök életben, mert ott az az Isten vár, akit itt megismertünk. Az életidő meghosszabbodik, és az Istennel való közösség tovább mélyül, gyarapodik és gazdagodik. Mert ez a helyreállítás maga. Nem úgy van, hogy megtanulunk bizonyos dogmatikai igazságokat, azután megpróbálunk a szerint élni, azután Istenre bízunk magunkat, hogy vagy üdvözít minket, vagy nem. Isten megismerése az örök élet. Az Istennel való személyes, bizalmas kapcsolat teremti meg Isten és ember közösségének alapját.

Sokat beszélünk arról, hogy a vég idején milyen nehézségek következnek be. Ám ha számunkra Isten nem személyes valóság, és csak elméleti ismereteink vannak róla, akkor nem lesz erőnk a helytállásra. Amikor valaki személyesen szeret bennünket, vajon nem jelent féken tartó erőt az életünkben, hogy ne tegyünk rosszat? Hogyan élhetnék vissza annak a valakinek a bizalmával, aki szeret engem? József szinte döbbenetesen mondja: „Hogyan követhetném el hát ezt a nagy gonoszságot, és hogyan vétkezhetnék az Isten ellen?” (1Móz 39,9) Hogyan élhetnék vissza az én Istenem személyes szeretetével? Hogyan hozhatnék szégyent arra a valakire, aki szeret engem? Hiszen maga

az Atya szeret titeket – mondja Jézus. Hogyan okoznék bánatot annak, aki ilyen személyes életközösségben van velem, aki minden rezdülésében az én javamat keresi, aki szeretetével bizalmat épít?

Gyakran még a bibliai kifejezéseket is emberi, evilági tartalommal töltjük meg. Például szeretetnek gondoljuk azt, amit a görög nyelv *erósz*nak nevez. Ez a férfi és nő közötti kapcsolat érzelmi oldala. Ugyancsak szeretetnek nevezük azt is, amikor baráti kapcsolatok szövődnek. Ilyen a *sztorge*, de ilyen tartalommal telített a *filia* is. Azonban amikor a Biblia beszél a szeretetről, az *agapé*t használja. Maga a Biblia is rámutat: „*Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmát veszitek?*” (Mt 5,46) Szeretjük a másikat, a feleségünket, mert olyan tökéletes tulajdonságai vannak, „almafa az erdő fái között, lilium a tövisek között”, szeretjük a barátunkat, mert nemes, tiszta gondolatai vannak, szép gesztusai, szeretjük, mert szeretetre méltó. A Biblia arról beszél, hogy Isten nem ilyen. Az Isten *agapé*. Isten a maga személyes szeretetével értéket teremt abban, amire irányul – és ez a reménységünk.

Maga az Atya szeret bennünket, maga Isten szeret bennünket személyesen, és ez a szeretet értéket teremt bennünk, akikben egyébként nincs érték. A bűnbeteg, az önzésre, a rosszra hajló ember értékessé válik. Nemcsak Isten szemében, hanem az elkötelező szeretet értéket teremt benne: tud majd szeretni ennek a szeretetnek az érintése nyomán, az Istennel való közösségből táplálkozva, Istent szemlélve – mint fiú, hogy azt tegye, amit az Atya tesz. Mert tud és akar szeretni a másik érdemeire való tekintet nélkül. És ez hoz létre igazi, valóságos emberi közösségeket, ez hozza el majd a gyülekezetekbe azt a meghitt és semmihez sem hasonlítható szeretetközösséget, amelyet a kívülállók csak így minősítenek: „Látjátok, hogy szeretik egymást?”

Most ezt nem nagyon hallani még. Amikor a másik érdemeire való tekintet nélkül szeretem az embereket – mert Istentől tanultam szeretni, mert az Atya személyesen szeret engem, és képesít arra, hogy tudjak úgy szeretni, ahogy Ő szeretett –, ez látványos lesz. Az emberek erre felfigyelnek. Erre kell készülnünk. Vajmi kevés időnk van, hogy ezt megtanuljunk. Vajmi kevés időnk van, hogy befogadjuk Istent, és élő, személyes közösségben Vele megtanuljunk igazán szeretni, s féken tartó, visszatartó hatalomként élhessen bennünk az Isten személyes szeretete.

ISTEN ÉS EMBER EGYMÁSRA TALÁLÁSA

Ne felejtjük el: „Immánuel, velünk az Isten.” Ez nem dogmatikai igazság. Ez Isten és ember egymásra találása. Mert maga az Atya szeret bennünket, mert az Atya

önmagát megalázva keres minket, és próbál a szeretetével körülvenni, hogy értéket teremtsen bennünk, akikre a szeretete irányul. Engem, aki önző módon a saját elképzeléseimet akartam kivitelezni, megváltoztat, és képessé tesz arra, hogy magamról megfélemlítve akarjak másokért élni. Tudjátok, hogy miért? Ezzel magára az életre tesz alkalmassá. Mert csak az önzetlenek, a magukról megfélemlítve tudók, a másikat önzetlenül szeretni képes emberek alkalmasak az életre, és Isten bennünket az életre akar megtanítani. És ha az életre alkalmassá válunk, már csak az örök élettel kell megajándékoznia bennünket. De ezt most tanuljuk. Ezt Isten végtelen szeretete viszi végbe bennünk. Ne tartsunk távolságot, ne engedjük meg magunknak, hogy a szeretetről szóló, az Isten személyes lényéről szóló bibliai tanítás elméleti ismeret maradjon! Engedjük, hogy Isten szeressen minket. Engedjük közel magunkhoz. „*Valakik befogadják őt, hatalmat kapnak.*” Bárcsak Isten ezt a szeretetet plántálná a szívünkbe, és valós fogalmat alkothatnánk arról, milyen is személyes életközösségben élni Istennel. Bárcsak tapasztalnánk azt, amit Krisztus így mondott, hogy „maga az Atya szeret titeket.”

Pál apostol a Galata-levélben azt mondja: „*Az Isten Fia szeretett engem és önmagát adta értem.*” Ha ez nem személyes tapasztalat, akkor a keresztyénségről csak elméleti ismereteink vannak, és az kevés. Kevés a megtartásra, kevés a gyógyuláshoz. Legyen Isten személyes valóság mindannyiunk életében, legyen vezetőnk a mindennapjainkban. Aki szombatoként hívős alkonyatkor megkeres, hogy önmaga közelségébe vonjon, hogy lássuk Őt cselekedni, és valós fogalmakat alkothassunk a szeretetről. Nézhessük az Úr szépségét, és gyönyörködhesünk az Ő templomában, s elmondhassuk személyes tapasztalatként, hogy „kicsodám van az egekben, náladnál egyébben nem gyönyörködöm”. Legyen számunkra Isten Immánuel!

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Mi mindent foglal magába az, hogy Isten a saját kép-mására teremtett bennünket?
- Hogyan valósul meg számomra a személyes közösség Istennel?
- Mondjuk el, ha van olyan tapasztalatunk a közelmúltból, amikor megéreztek Isten szeretetét!
- Hogyan teljesül a helyes szombatünneplésben a „Velünk az Isten!” ígérete?
- Hogyan válik Isten személyesen tapasztalt szeretete a bűn elleni féken tartó erővé az életünkben?
- Hogyan tesz alkalmassá az életre a személyes közösség Istennel?

„AKI MEGHALLJA AZ ÉN SZÓMAT, ÉS MEGNYITJA AZ AJTÓT...”

(Jelenések 3,20)

2008. december 9. • kedd

Soós Attila

A rólunk elfelejtkezni látszó, tőlünk mérhetetlen távolságra lévő, elérhetetlen Teremtő ugyanúgy hívó életünk része, mint a minket meleg, anyaölbiztonságba rejtő személyes Isten – írja Simon András (*Szeretközelenben*, „Isten-közelenben”). Azt hiszem, mindnyájunknak van tapasztalata arról, hogy Isten időnként szinte elérhetetlen távolságba kerül tőlünk. Volt, aki azt is felvetette tíz-tizenöt évnyi gyülekezeti élet után, hogy egyáltalán van-e Isten. Félelmetes kérdés, de talán mindannyiunkban megfogalmazódik olykor. Fontos nekünk az, hogy visszatáljunk Istenhez? Mindannyiunkat érdekel ez a téma? Mert éppen a laodiceai levélben fogalmazza meg Jézus, hogy az ajtón kívül áll és zörget, várja, hogy meghalljuk a szavát és beengedjük. A laodiceai levél címzettjeire az jellemző, hogy kizárták Krisztust, és talán nem is tartanak igényt arra, hogy belépjen az életükbe. Hiszen a jellemzés így szól: „Azt mondom: gazdag vagyok és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem.” Hívó élet nem létezik az Istennel való közösség nélkül. Létkérdés-e számunkra, hogy közösségben legyünk Istennel? Nemcsak egy mellékes és érdekes téma ez számunkra, hanem a hitünk lényege?

A legnagyobb kérdés, hogy Istennel éljük-e a hitéletünket, vagy a vallásos gyakorlatokban csak meg akarunk felelni Neki. Ez tulajdonképpen kereszténységünk legnagyobb kérdése: mit látnak rajtunk az emberek? Milyen hívó élethez kapnak kedvet, vagy megy el a kedvük, látva a mi életünket. Csak emberileg erőlködünk, és a látszatkereszténység mögött a magánéletünk romokban hever? Vagy pedig azt látják az emberek: olyan forrásból élünk, hogy rá tudunk hagyatkozni a szerető Istenre.

Hogyan találhatunk vissza Istenhez? Meg kell szabadulnunk a következő elképzelésektől:

- Istennél nem számítanak a „kis” bűnök, ezekkel együtt is lehet kapcsolatom Veled,
- ahhoz, hogy Isten elfogadjon, előbb jobbá kellennem,
- túl nagyok a bűneim ahhoz, hogy Isten elfogadjon.

AZ EMBERI ERŐFESZÍTÉSEK KUDARCA

Nagyon nehéz feladnunk azt az elképzelést, hogy egyedül nekünk kell tenni valamit a visszatalálás érdekében. A tékozló fiú honnan talált biztos visszautat az Atyához?

A moslékosvályú mellől. A tékozló fiú is vergődött egy darabig, de egy mondatban kifejezte reménységét: „Az én Atyám házában a béresek is bővelkednek, én pedig itt éhen halok meg.” Az Isten olyan Atya – mondja a tékozló fiú –, akinél „bővelkedés” van. Gondoljuk meg, hogy a tékozló fiúnak hány és hány lehetőség juthatott eszébe e felismerés előtt, hogy ne menjen vissza az Atyához, és saját maga oldja meg az életét.

Ellen G. White a következőket írta egy testvérnek: „A tékozló fiú példázata, ez a szeretetteljes és megható példázat sem tudja teljesen érzékeltetni mennyei Atyánk végtelen szánalmát. Az Úr a próféta által kijelentette: »Örök szeretettel szerettelek, ezért irgalmasságból magamhoz vonlak.« Amikor a bűnös még messze van az atyai háztól és pazarolja Atyja vagyonát, az Atya szíve már akkor vágyakozik utána. **Minden ilyen vágyakozás, visszavágyás Istenhez, amely az emberben ébred, nem más, mint Lelkének szelíd kérése, hívása, hogy az Atya szerető szívéhez vonzza az eltévelyedettet.**” (*Bizonyágtételek*, V., 458. o.) Minden vágyakozás, amely megfogalmazódik bennünk, hogy visszamenjünk az Atyához, Isten keresése. *Lelkének szelíd kérése, hívása, hogy az Atya szerető szívéhez vonzza az eltévelyedettet.* Fel kell hagyni minden emberi próbálkozással. Óriási esemény az ember életében, ha meghallja ezt a hívó szót. Általában hajlamosak vagyunk arra, hogy cselekedjünk, mindent megtegyünk a saját erőnkből, inkább, mintsem elfogadjuk az isteni segítséget.

A tanítványok példáját is idézhetjük. Mikor találták meg Jézust? Mikor mentek Hozzá segítségért a bajban? Ez a magatartás nemcsak a tanítványokra, hanem a mi életünkre is jellemző. Ha vihar van, akkor mindent be kell vetnünk, hogy megmentsük magunkat, akkor emberileg kell küzdeni a viharral. Emberileg kell megtalálni a megoldásokat. Amikor már csuromvizesek voltak, amikor már kifáradtak, amikor már mindent megpróbáltak, a vitorlát levonták, a vizet kimerték a hajóból és mentették, ami menthető, azután kiáltottak Jézushoz: „Uram, nem törödsz velem, hogy elveszünk?”

Ez az az állapot az ember életében, amikor Isten cselekedhet, amikor visszatálunk Istenhez. Fájdalmas dolgot belátni minden emberi próbálkozásunk hiábavalóságát.

gát. Ez sajnos sokáig tarthat, és csak vergődést jelenthet az életünkben. Az Istennel való közösség akkor áll helyre, ha először rájövök: elveszítettem Krisztust és hiányzik, azután pedig felhagyok azzal, hogy magam hozzam rendbe az életemet. Gyakran átéltem ezt, amikor mindent megpróbál az ember, hogy Istennek tetsző életet éljen, vagy Istennel való közösségbe kerülhessen, és mégsem tud megtörténni a várva várt áttörés. Isten mégsem tud így magához vonzani bennünket.

HA MÁSFELÉ NÉZÜNK

Az a kis gondolatöredék, amelyet Simon Andrásról idéztem az elején, így folytatódik: „Ne vádold magad, amiért nem érzed Őt közel magadhoz, lehet, hogy Ő akarja így, hogy emberi helytállásodat próbára tegye, de az is lehet – s ez a valószínűbb –, hogy nem az Úr változtatta meg helyét az életedben, hanem lassan te távolodtál el tőle. Pedig Ő egészen közel áll hozzád, de te más irányba nézel.”

Tehát a visszatalálás egészen rövid úton is megoldható. Visszatalálhatunk Istenhez és Vele lehetünk, ahogyan a 16. zsoltár mondja, „az Úr jobb kezem felől van, és én meg nem rendülök”. Így szoktuk ezt mondani: „Isten mindig egy karnyújtásnyira van tőlünk.” A Biblia úgy mutatja be Istent, mint aki egyszerre közel van hozzánk térben is, időben is. „*Jobb kezed felől van... az Úr a te árnyékod, az Úr a te őriződ.*” A zsoltárok sokasága szól erről. A nagy baj az, hogy rossz irányba nézünk. Úgy vagyunk, ahogyan József Attila írta az egyik versében: „Az isten itt állt a hátam mögött, / s én megkerültem érte a világot.”

Visszatalálni egy pillanat műve, csak nem mindegy, merre irányul a tekintet.

Idézzük fel Ésaías könyvéből a jól ismert igeverset: „Hallgassatok rám, Jákób háza és Izráel házának minden maradéka, akiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta, vénségetekig én vagyok és megöszülésetekig én visellek, én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom.” (46,3–4) Itt megváltásról, szabadításról beszél Ésaías próféta. „Megszabadítom, hordozlak, visellek.” Mi jut eszünkre arról, hogy „magamra raktalak titeket, anyátok méhétől fogva”? Miért mehetünk Jézushoz, és miért lehetünk biztosak abban, hogy közel van? Mit rakott magára Jézus, mit vett önként magára? A mi bűneinket a kereszten. Jézus vállalta annak terhét, hogy bűneinket megbocsátja, és letehetjük azokat, mert Ő „*a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy mi a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk*” (1Pt 2,24). Magamra raktalak titeket anyátok méhétől fogva. Felvettem a keresztet, hogy veletek közösségem legyen, hordoztalak titeket születésetek óta.

KIÉ A SZÍVEM?

Egyrészt fel kell ismernünk, hogy Isten közel van hozzánk – hiszen maga Jézus mondja, hogy az ajtó előtt áll és zörget –, másrészt a mi lépésünk és döntésünk szükséges ahhoz, hogy megnyissuk az ajtót, ha Vele akarunk lenni. Megnyitni az ajtót és beengedni Jézust az életünkbe – mit jelent ez? „Kegyes”, kissé lejáratott keresztény tanácsnak tűnik ez manapság. A *Szemelvények* I. kötetének 300. oldalán olvasható Ellen White jól ismert mondata: „Mivel Jézus mindenkor közel van hozzánk, nincs szükségünk arra, hogy felmenjünk a mennybe és lehozzuk, vagy lemenjünk a sírba, hogy felhozzuk Jézust. Azt mondja: Az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szótmat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem. **Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk!**”

Miért nem hagyjuk?

„Jézus a szív ajtajánál várakozik és kopogtat. Miért nem lép be? Mert a bűnök szeretete bezárta a szív ajtaját. De amikor engedünk annak, hogy feladjuk bűneinket, és beismerjük vétkeinket, az emberi lélek és a Megváltó közötti akadály elhárul.”

Ami bonyolultnak és rendkívülinek tűnik, az ilyen végtelenül egyszerű. Sokkal egyszerűbb, mint gondolnánk. Visszatalálni Krisztushoz – kézzelfogható bizonyosság.

Amikor engedünk annak, hogy feladjuk bűneinket és beismerjük vétkeinket, a Megváltó és az emberi lélek közötti akadály elhárul. Jézus örömmel birtokolná lelkünk templomát, ha hagynánk. Ez pedig azt jelenti, hogy mindent fel kell adnunk az életünkben, ami az énünkhöz tapad. Jézus minden bűnt és bálványt ki akar űzni a szívünk templomából, vagyis meg kellene engednünk neki, hogy bennünk is megtehesse azt, amit a templomtisztításkor tett. Kiűzte a kufárokat, az árusokat, mindent, ami nem oda való. Milyen bátorító mondat: „Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk!” Ami miatt nem tudja birtokolni, azok a „nem nagy” bűnök. Azok a „csak kis bűnök”, amelyek azonban elegendőek ahhoz, hogy kizárjuk Őt.

Feltehetjük a kérdést, hogy ki és mi a fontosabb, ki és mi lakjon a szívünkben? Az énem, a vágyaim, a saját akaratom, az irigység, féltékenység, harag, büszkeség, hiúság, gyűlölet, önzés, kívánságok... és sorolhatnánk még a természetünkéből fel-feltörő egyéb késztetéseket. Vagy engedjük, hogy Jézus belépjen. Tulajdonképpen ennyi a visszatalálás: átengedni a szívem templomát.

Csodálatos, hogy Isten folyamatosan kopogtat. Zörget az ajtón, s újra és újra rámutat arra, hogy most ez és ez az oka, amiért nem tudok belépni a szívedbe: neked ez a fontosabb, vagy az, hogy benned lakozzam? Megtartod a féltékenységet, irigységet, szeretetlenséget a testvéred

iránt, vagy én lépjek be az életedbe? Rajtad a választás felelőssége. Te nem tudsz megszabadulni a gonoszságaidtól, én ki tudom űzni ezeket a szívedből.

Egyszerűen engedni kell, hogy Jézus kiűzze mindezt, és elfoglalja az Őt megillető helyet. Ha Ő az ajtón belül van, akkor biztonságban vagyunk. Ki méltó arra a helyre, ahol most a bűneink tanyáznak? Ki a jogos tulajdonosa a szívünknek? A bűnök a tulajdonosok, vagy Krisztus?

Az ígéből azt olvashatjuk, hogy Jézus hatalmas árat fizetett a bűneinkért, amelyek most a szívünket lakják. Súlyos árat adott azért, hogy a bűnök távozzanak a szívünk-ből, mert Ő felvitte azokat a keresztfára. Ez a bizonyossága, hogy Jézus Krisztus a jogos tulajdonos, ott akar lakozni, mert visszavásárolta a szívünket. Egyedüli tulajdonosként csak Neki lenne helye az életünkben. Jézus azt mondta: Ha megnyitod az ajtót, én bemegyek hozzád, valóságosan. Mert ha valaki kopogtat és megnyitjuk az ajtót, akkor a kopogtató nem szokott kint maradni, ugye? Ha kopogtat, akkor az az szándéka, hogy bejöjjön, és ha megnyitjuk az ajtót, nem ácsorog kint tovább. Nem azt mondja: Ha megnyitottad az ajtót, akkor én elmegyek, mert csak azt akartam tudni, hogy megnyitod-e. Hanem be akar jönni, s amikor megnyitottuk, akkor bejön, és azután sem csak álldogálni szeretne a szobában, hanem olyan mély közösségbe akar kerülni velünk, hogy együtt költsük el a vacsorát: én teveled, és te énvelem. Közösségben, együtt éljük az életünket.

Akkor történik ez meg, amikor átadod magadat. Ott legbelül elengeded azokat, amik nem odavalók, odaadod Krisztusnak, mert Ő azokért a kereszten már meghalt.

Ahogy Pál apostol mondja: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, és amely életet ezután élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”

Ezt a hitet olyan szépen fogalmazza meg Ellen White: „Teljes átadás, tökéletes bizalom, és mindenekfelett való szeretet jellemzi azt a hitet, amely szoros kapcsolatba hoz minket Krisztussal.” (Szemelvénygyűjtemény, I. 380. o.) Ezt a három fogalmat ne felejtsük el: **teljes átadás, tökéletes bizalom, és mindenekfelett való szeretet jellemzi azt a hitet, amely szoros kapcsolatba hoz minket Krisztussal.** „Ez a hit szeretet által működik, és megtisztítja a lelket követői életében. Krisztus őszinte engedelmességet munkál ezután az Atya parancsolatai iránt.”

Mindezt Krisztus végzi el az életünkben, mert a Krisztussal való élő kapcsolat eredménye az Isten és emberek iránti szeretet. A visszatalálás bizonyosságát akkor nyertük el, amikor láthatóvá válik életünkben a szeretet.

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Miért fontos eljutni az Istenhez való visszatalálás bizonyosságára?
- Miből ismerhetjük fel, hogy csak látszatközösségben vagyunk Istennel?
- Mi a visszatalálás legegyszerűbb módja?
- Mikor válik nyilvánvalóvá, hogy élő kapcsolatunk van Istennel?
- Hogyan őrizhetjük meg tartósan a Vele való közösséget?

„ÉLEK TÖBBÉ NEM ÉN...”

(Galata 2,20)

2008. december 10. • szerda

Tóth Gábor

Egy élet munkája, míg átgondoljuk, kicsoda az az Isten, aki felettünk van, és mit miért tesz. Miért nem semmisített meg bennünket, és hogyan lehetséges, hogy a világmindenség teremtője egy kicsiny bolygóért az életét adja? Újra és újra feltesszük a kérdést: kicsoda az Isten, és nekem mi a feladatom, mit vár tőlem?

A mi bolygónk bizonyos szempontból egyedi, mert csak itt lett befogadottá, uralkodóvá a bűn. Ez a világmindenség lakói számára új helyzetet teremtett. Az el nem bukott lények eddig nem láttak ilyen helyzeteket, nem találkoztak bűnnel, így azt sem láthatták, ho-

gyan viszonyul Isten a bűnhöz, a lázadáshoz és az ellene fellázadókhoz.

Isten eljárásai új fényt hoztak, és választ adtak két fő kérdésre: Mit tesz Isten a lázadókkal, hogyan kezeli a bűnöst? Mi történik a tökéletes törvénnyel, leszállítja-e Isten a törvény mércéjét a bűnös, elbukott emberek miatt? Ha leszállítaná a mércét, igazságtalan volna, tehát a törvény nem változhatott. Isten mércéje továbbra is a megszentelt élet, a bűn teljes kizárása az életünk-ből.

Bizonyára élnek közöttünk olyanok, akik az első halált sem fogják megtapasztalni. Ez nem kevesebbet je-

lent, mint azt, hogy alkalmassá kell válnunk a mennyei lényekkel való büntelen együtt lakásra. Nem olyan életvitel ez, amelyet mi, emberek egymással megélünk a mindennapokban, ahol mindig adódnak nézeteltérések, viták, problémák. A mennyben ilyenek nincsenek. Oda csak az léphet be, aki megfelelt a tökéletesség mércéjének, és aki az új testben sem gondolatban, sem cselekedetben nem követ el törvényszegést.

Példabeszédek könyvében ezt olvashatjuk: „*Adjad, fiam, a te szívedet énnekem, és szemeid az én útjaimat megőrizték.*” (23,26) Figyelemre méltó szavak: „adjad a te szívedet” és „szemeid megőrizték”. Az ember szerepére, szabad választására utalnak, és arra a két lépésre, ahogyan mi Isten felé fordulunk és döntünk Őmellette. A szív átadása és az út megőrzése a keresztény élet két fő lépése – a megtérés, megigazulás és megszentelődés rövid megfogalmazása ez.

Isten az, aki „fogadja”, várja az ember szívét, és Ő tudja legjobban, hogyan gyógyítja, erősíti meg. Emellett Isten adja elénk az utat is, és arra kér, saját életünk védelmé érdekében járjunk rajta, fogadjuk el a világmindenség legbölcsebb lényének útmutatását.

„SZERESD AZ URAT”

„Szeresd az Urat teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből” – mondta Jézus. Van itt egy visszatérő kifejezés: „teljes”, vagy az ezzel rokon jelentésű „minden”. Jézus nem ismételi fölöslegesen szavakat, így tudhatjuk, hogy ha egy igében többször is olvasható egy kifejezés, az rendkívül fontos.

Amikor Isten valamit kér és vár az embertől, Ő már előbb megadta azt. Ha teljességet vár, biztosak lehetünk benne, hogy előtte már teljességet adott a sajátjából. De milyen teljességet adhat Isten, vagy mi az, amit teljesen odaadott?

Adhatna galaxisokat, hatalmas kincseket, de Ő ennél sokkal többet ajándékozott nekünk. Isten számára a teljesség odaadása isteni életének odaadását jelentette. Nincs ennél nagyobb ajándék, senki nem adhat többet vagy nagyobbat, mint az „önmagában létező” isteni élet. Isten a leggonoszabb emberért is a legnagyobbat adta.

A mennyben minden lény az önzetlenség elvét követi, és a legnagyobbat szeretné adni. Ezt mutatja, hogy a megváltási terv elhangzásakor az angyalok odaadták volna saját életüket, feláldozták volna önmagukat, hogy ne Krisztusnak kelljen szenvednie. A mennyben mindenki a legtöbbet adja.

Az önfeláldozás legcsodálatosabb, legmegrendítőbb példáját Krisztus Getsemáne-kerti szenvedésekor láthatjuk. Az Úr egy angyalt küldött megerősítésként az emberként szenvedő Isten Fiához. Jézusnak minden erejét latba

kellett vetnie, hogy meghozza a végleges döntést az emberiségért. Az angyal emlékeztette rá, mi múlik a döntésén, és így erősítette meg Krisztust.

Jézus verejtékében vér volt, amikor imádkozott a Getsemáne-kertben. Itt térhetünk vissza a kérdésre: vajon odaadott-e Isten Fia és az Atya mindent? Amikor valaki emberfeletti módon küzd, szinte dacolva a test belső fizikai törvényeivel, akkor a verejtékében vér jelenhet meg. Az óriási belső nyomás vörösvérttesteket présel a bőrszövet alatti hajszálerekbe, amelyekből a bőrfelszínre is kijuthatnak, ha szinte elviselhetetlenné válik a fizikai vagy lelki teher elhordozása. A keringési rendszer ezzel jelzi, hogy a szervezet állapota kritikussá vált, és már csak rövid ideig tartható fent a belső egyensúly. Sátán mindent egy lapra tett fel abban az órában, és Jézus döntésén is „minden” múltott, az emberiség tekintetében.

Egy embert megkínózni két lépésben lehet. Először fizikailag legyengítik úgy, hogy épp csak nem hal meg, majd amikor elérte tűrőképessége végső határát, a második lépésben megkínózzák a lelkét. Sátán az elmúlt több ezer év minden pszichológiai gyakorlatát bevetette Jézus életében, a halála előtti órákban különösen. Ha Jézuson nem tudott fogást találni azzal, hogy valaki ököllel az arcába vágott, akkor más technikákkal élt. Jött a barátok csalódottsága, az ellenségek gúnyolódása, a közvetlen hozzátartozók értetlensége, és a teljes elhagyatottság érzése. Sátán minden lehetséges módot bevetett, hogy rávegye Jézust az Atya akaratától való eltérésre, és elbukassa. Míg nekünk egy is elég lett volna e kísértések közül az eleséshez, Jézus mindvégig kitartott a próbák özönében. Ő teljességet adott.

Jézus így imádkozott a legnehezebb percben: „...*ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.*” Háromszor ment vissza imádkozni, és harmadszor megerősödött. Feltehetjük a kérdést: mi miért nem tudunk megerősödni úgy, mint Jézus az imádságok után? Miért nem jutunk el idáig, hogy felállunk és „elémegyünk a katonáknak”? Jézusnak nem volt segítsége, de nekünk gyakran van: a testvéri közösség, a velünk együtt imádkozó testvérek. Mégis oly sokszor megtörténik, hogy imádkozunk, de nincs látható, mérhető változás, amely átütő erővel hat az életünkre, gondolkodásunkra.

Az ok talán az lehet, hogy mi nem a jézusi imát mondjuk el. Ha ezt tennénk, talán elég lenne három könyörgés, vagy egyetlen, őszinte szívvel megfogalmazott kérdés, mint Illés idejében. Tehát nem az imák számában van a megoldás, hanem abban, hogy „*adjad, fiam, a te szívedet nékem, és szemeid az én útjaimat megőrizték.*” Lehetséges, hogy a mi imáink sokszor önmagunknak vagy embereknek és emberekhez szólnak, nem Istenhez szóló, „felszállo” imák, így nem tökéletesek Isten előtt. Nincs időnk és nincs megfelelő lelkületünk a „jézusi” és „illési” imára.

A laodiceai levélben Jézus ezt mondja: „Végy tőlem tűzben megpróbált aranyat.” Feltehetjük a kérdést: mit mondhat magáénak egy nép, ha nincs nála tűzben megpróbált arany, fehér ruha és szemgyógyító írt? A keresztény élethez ugyanis ez a három kell mint alapszükséglet. Ha van olyan nép, amely ezzel nem rendelkezik, az nem tud „hegyen épített város” vagy „sötétben világító szövétnek” lenni. Ha nincs tűzben megpróbált arany, élő hit, a Szentlélek szívben lakozása és a tiszta jellem, hogyan állhatunk a ránk váró nehézségek előtt? Istenünk nagy kegyelme, hogy még „visszatartja a szeleket”, és megkímél bennünket a komolyabb nehézségektől. „Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat” – Jézus ígéri nekünk a hitet, a szemgyógyító írt és a fehér ruhákat. Ezenkívül a vacsorát is, tehát az Ő társaságát. Ő ezt adja, és mit vesz el? Csak a „laodiceai betegséget” veszi el, a nyomorultságot és vakságot. Csak ezek tűnnek el, „megerőtlenedik a bűn teste” bennünk.

Ha nincs az üzenet mögött átadott szív és átadott élet, akkor az üzenetből csak ismeretterjesztő előadások lesznek, nagy hallgatósággal, de kevés igazi követővel. Sok érdeklődő és kevés üdvözülő az eredmény. Gyakran belefeledkeztünk a tudományos elméletekbe a magunk szakterületén, szeretnénk felfedezni az elrejtett dolgokat, de nincs mögötte valós tartalom, megélt igaz élet.

„A TUDOMÁNY MELLÉ...”

Jézus nem ismeretterjesztést folytatott. Adhatott volna tudományos magyarázatokat, feltárhatta volna a titkokat, de nem ezt tette. Elmondta, hogyan lehet eljutni Isten országába, ahol majd a nagyobb tudományt egy örök-kévalóságon át ki-ki szabadon és békében kutathatja. Az örök életbe való eljutás a legfőbb cél, nem a még több ismeret megszerzése ezen a világon. Sok ember belefeledkezik a kis dolgokba, s miközben ezeket kutatja és nagy eszmei magasságokra jut el, elmulasztja megélni a felismert igazságokat a mindennapokban. Ez az a „betegség”, amely miatt Isten népe „ágyinak dől”, és nem tudja elvégezni a feladatát.

Péter apostol tanítja: „A tudomány mellé ragasszatok tűrést, istenfélelmet és szeretetet. Mert ha ezek megvannak, nem tesznek gyümölcsstelenekké, de akikben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűnökből való megtisztulásáról.” (2Pt 1,5) Tehát szükséges a hit, a tűrés és a mértékletesség is, nem csupán a „tudomány”. Ezért a megismerés és felismerés mellett a kitartó küzdés, állhatatos gyakorlati kereszténység elérése a kulcs. Az átadott szív átadott élethez vezet, amelyhez állhatatosságra van szükségünk.

Ha egy nap elmegy imádság nélkül, akkor valamit elfelejtettünk. Azt, hogy Sátán „mint ordító oroszlán jár

körül a világban, keresve, kit nyeljen el”. És nem egyedül van, hanem vélhetően sokmillió sereggel dolgozik együtt, olyanokkal, akik valaha nagy intelligenciájú angyalok voltak Isten „udvarában”. Nekünk „nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem a sötétség hatalmaságai ellen”. Tudatosítanunk kell, hogy mellettünk nemcsak jó angyalok, hanem gonoszok is lehetnek, ha eltávolodtunk Istentől. Észrevétlenül dolgoznak, lassan és szisztematikusan végzik munkájukat, hogy végleg elveszünk. Ezt gyakran nem vesszük komolyan, nem tudjuk, milyen veszélyben vagyunk. Talán nem fogtuk fel, milyen áldás egy istentisztelet, egy Biblia-tábor vagy a testvéri közösségben tartózkodás hétről hétre. A mi egyetlen menedékünk a szív átadása, hogy Isten megvédjen bennünket. Ez az egyetlen pajzsunk a gonoszok ellen, mert emberi erővel nem lehet harcolni a sötétség erői ellen.

Rosszra hajló természettel születünk, a világ is elbukott, és folyamatosan rossz befolyást áraszt, bármerre nézünk. Eközben azt mondjuk: várjuk Krisztust. De mit tennénk, ha Jézus Krisztus itt lenne és megkérdezné, hogy ki az, aki komolyan várja Őt? Ki merne jelentkezni, ha velünk szemben állna, ránk tekintene szeme, amely olyan, mint a tűzláng? Vajon ki tudna szólni, és nyugalommal megvallani, hogy „Uram, én átadtam a szívemet neked”.

Miért nem sikerül tehát a teljes átadás? Mert már majdnem mindent átadtunk Istennek. Mindent „eladtunk”, odaadtunk már a szolgálatra, csak azt a „zsebkezdőnyi területet” nem, amelyen az énünk két talpa még elfér.

Jézus azt mondta a gazdag ifjúnak, hogy adja el mindeneit, és ő megszomorodva elment, mert Jézus a legkomolyabban, a legnagyobbat kérte. Mi is könnyedén le tudunk mondani bizonyos dolgokról, ezért talán még becsülnek is bennünket az emberek. Van, amihez értünk, és szívesen segítünk egy-egy területen másoknak. De mindez kevés, mert Isten elevenre tapint, és attól szeretne megszabadítani, amihez a legjobban ragaszkodunk. Mindannyiunk életében máshol található ez az érzékeny terület, de egyben azonosak vagyunk: csak élet-halál harc árán tudunk lemondani róla. Csak akkor győzhetünk, ha megszűnnek az „alacsony hőfokú” imák, és helyükre „verejtékes” imák lépnek.

Mi tehát odaadtunk már mindent, egy kivétellel – csak egy kicsi területet tartottunk meg magunknak az énünk számára. De eljött az idő, és Isten ezt is kéri, ha az Ő vezetését tartjuk elsődlegesnek. Át kell adnunk, el kell tudnunk engedni mindent ebben az életben. Ha a gabonamag nem hal el teljesen, nem lesz belőle új élet, mert sohasem hajthat ki a csíra, ha a földben lévő rész „nem mond le az életéről önként”, és nem válik eggyé a porral.

BÍZZUNK ISTENBEN!

Az énünk, amellyel születünk, nem öregszik, idősebb korunkban is ugyanolyan hevesen képes támadni, tiltakozni, lázadni. Az énünk nem fárad el, nem gyengül, nem erőtlennül. Az én mindig újult erővel küzd, de eközben a hit – amelyre szabad döntéseink révén tettünk szert – csökkenhet, az ember megfáradhat.

Bízzunk Istenben! Meg kell bízunk abban az Istenben, akinek mindenünket átadjuk. Ha átadjuk a szívünket Istennek, nagyobb erővel segít tovább bennünket. Amikor a szívünket átadjuk, minden gondolatunk, forintunk, cselekedetünk, családtagunk Istenévé lesz, Neki ajánljuk fel. Rendkívüli módon meg kell ismernünk Istent, és kézzelfoghatóan tapasztalunk kell a Vele való járást napról napra ahhoz, hogy továbbra is teljesen Őrá támaszkodhassunk.

Jézus azt mondta: az Ő terhe könnyű. Mert a teher súlyát nem az határozza meg, mekkora a tömege, hanem hogy ki az, aki viszi. Jézus terheit az Atya vitte, ezért Ő nem roppant össze a hatalmas teher alatt.

Néha azt gondolhatjuk, a mi terhünk bizony nehéz. Jézus tudta, hogy terhét az Atya viszi, és ez a teher az Atyáé is egyben, akinek van hatalma és ereje hordozni azt. Jézus maradék nélkül átadta magát, követte az Atya tanácsait, és Isten vitte a terhét.

Jézus miért nem félt, hogy megkövezik vagy megölik? Mert minden helyzetben tudta, hogy Isten munkáját végzi. Mi miért esünk pánikba a nehéz helyzetekben? Mert nem tudjuk biztosan, miért történik: a bűneink miatt, vagy a jó cselekedeteink miatt érnek a próbák? Isten fedése vagy Sátán támadása ér minket? Nem tudjuk teljes bizonyossággal, hogy Isten megvédhet-e bennünket, mert nem ápolunk olyan szoros kapcsolatot Vele, mint Jézus, akit minden körülmények között megvédhetett. Jézus tudta, hogy baj azért történhet, mert Sátán támadja az Atya tudtával. Mennyivel nyugodtabb lehetne a mi életünk is, ha mindig Isten beleegyezése mellett élhetnénk, azzal a bizonyossággal, hogy bármilyen próba is ér, annak oka nem a mi keményszívűségünk. Ne tőrjünk meg bűnöket az életünkben, mert fölösleges és elkerülhető problémák forrásává válhatnak, büntudatot okoznak, és „tüskék lesznek az oldalunkban”. Elszívják az erőnket Isten szolgálatától, meggyengítenek.

Isten szolgálatához teljes átadásra van szükség, és nemcsak az marad le, aki nem indul előre, hanem az is, aki nem halad teljes sebességgel.

Életünk átadása mindennapos szívátadást jelent. Naponként át kell adnunk magunkat Istennek. Nem gondolkodhatunk úgy, hogy a keresztségkor átadtuk magunkat, és nem kell ezt megtennünk ezután tudatosan, hétről hétre. Isten minden reggel újabb egyértelmű „igen”

választ vár tőlünk. Aki nem imádkozik rendszeresen, az nem teszi ezt meg, nem erősíti meg, hogy folytatni akarja a megkezdett utat. Isten szabadságot adott az embernek, amely azzal jár, hogy újra és újra lehet nemet mondani, és folytatni is lehet az utat, amelyet kimondott szóval kell megerősítenünk.

A különböző embercsoportoknál megfigyelték, hogy gyakran egyetértenek bizonyos dolgokban, majd együtt indulnak el – rossz irányba. Ezt szisztematikus hibának nevezik: egy csoport minden tagja ugyanott hibázik, és egyikük sem veszi észre, hogy azonos ponton tévednek. Elképzelhető, hogy mi is gyakran ejtünk szisztematikus hibát, s mindannyian ugyanott tévedünk. Éppen ezért Isten sohasem bízta emberekre a kiút megkeresését. Nekünk nem a kiutat kell megtalálnunk, hanem Istent, aki előttünk megy a kivezető úton. Csak Isten nem ejt szisztematikus hibát.

Sokszor hamarabb abbahagyjuk az imát, nem tudunk kitartani a válasz megérkezéséig, mert talán nem szívesen halljuk a választ, vagy attól tartunk, nem „szívünk szerinti” válasz érkezik. Ha valaki a „saját hangjára” hallgat, nem fogja meghallani Isten hangját. Csak az hallja meg a Jó Pásztort, aki nem „hallgatja” a saját hangját, mert már annyit csalódott saját elméje vezetésében, hogy egyenesen retteg annak „útmutatásaitól”.

Jézus mindaddig nem hagyta abba a könyörgést, nem állt fel az imától, míg nem érezte a teljes megnyugvást, a belső küzdelem lecsendesedését. Véres verejtéke mutatta, hogy küzdött önmagával és Istennel, és győzött. Mi is csak ugyanígy győzhetünk a vég idején. Jézus ki tudta mondani, hogy „legyen meg a Te akaratod”, és nemcsak mondta, így is gondolta teljes szívéből. Nem állt fel addig, míg egyet nem értett vele szívében, míg nemcsak szája, hanem teljes lénye „átvette az Atya akaratát”.

Az átadott élet titka tehát az imádság közbeni és imádságok közötti teljes önátadás, és az Isten közelében maradás mindaddig, míg az Úr hangja megszólal lelkünkben, hallhatóan és megnyugtatóan. Mindaddig Isten különleges befolyása alatt kell maradnunk, amíg lelki harcunkat Isten megharcolhatja bennünk, és bűnbánatunk után tiszta szívvel kimondhatjuk: „Jön e világ fejedelme, de énbennem nincsen semmije.”

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Mit vár el Isten a bűn fogságában élő embertől? Mit adott előbb Ő, hogy ezt a lépést meg tudjuk tenni?
- Mi az oka, ha hiányzik az életünkből a teljes átadás?
- Egyszeri vagy naponta ismétlődő esemény legyen az életünkben az Istennek való teljes átadás?
- Hogyan tükröződik az imaéletünkben az Istennek átadott élet?

„MARADJATOK ÉNBENNEM, ÉS ÉN IS TIBENNETEK!”

(János 15,4)

2008. december 11. • csütörtök

Sonnleitner Károly

Isten nem csupán testté lett és közöttünk lakozott, hanem teljes körű életközösséget akart vállalni velünk, amikor meghirdette, hogy *Velünk az Isten!* Nemcsak felvette természetünket és hasonlóná lett hozzánk, nemcsak megkísértetett, ahogyan mi, hanem a velünk való életközösséget akarta helyreállítani. Vajon hogyan jön létre ez az életközösség, hogyan teljeseedik ki, és mi mindent rejt magában?

Olyan valaki készített engem keresztségre, akit a közösség igen-igen elismert, aki a hit általi megigazulás egészen különleges ismerőjeként élt közöttünk. Mondhatnám azt is, hogy igen jó alapokkal indultam a kereszténység útján. De amikor ezeket a kifejezéseket hallottam, hogy „Krisztusban elrejtett élet”, „élő közösség Krisztussal”, „Krisztusban lenni”, ezek rendkívül szépen hangzó szókapcsolatok voltak, csak éppen nem tudtam velük mit kezdeni. És aki tanított engem, az sem mondta meg, hogy mit kell vagy mit lehet velük kezdeni. Ahogy elmondta, az számomra megragadhatatlan, megfoghatatlan volt. Amikor prédikátor lettem, magam is használtam ezeket a kifejezéseket. De ahogy most, jó néhány év távlatából visszatekintek, csak azt tudom mondani, hogy óriási hiányként könyvelem el az elmúlt évtizedeket, ha arra gondolok, mi lehetett volna, ha egymásnak sokkal gyakorlatiasabb, valóságosabb, sokkal inkább megragadható segítséget nyújtunk a gyakorlati kereszténység terén.

Amikor keresztségre készültem, harminchárom Bibliatanulmányon vettem részt, tanulmányonként több mint száz igét kellett kívülről megtanulnom, mert igen alapos felkészítésben részesültem. Azután bevonultam katonának. A Biblia-tanulmányok félbemaradtak. Amikor leszereltem, újrakezdődött az egész, ismét a harminchárom óra, ismét esetenként több mint száz igével. Aztán a teológiai főiskola hallgatója lettem, és elsőben ugyanezt az anyagot még egyszer, immáron vizsgafeltételekkel tanultam végig. Nem lehet tehát azt mondani, hogy a bibliai igéket és a velük kapcsolatos összefüggéseket nem ismertem. Mégis úgy gondolom, hogy nem kaptam meg, nem tudtam megragadni azt, ami a kereszténység lényege. Döntő állomás volt az életemben, amikor azt a bizonyos 1888-as üzenetet megismertük. 1984-ben egy prédikátorértekezleten vettünk részt, ahol a Wieland-köny-

vet egyelőre csak olyan bepillantás jelleggel gondoltuk át. Azután nekifogtam és lefordítottam, 1985-ben már a kezünkben volt, és Bózsván ennek a részletes áttekintése volt egy prédikátorértekezlet alapja.

Akkor úgy gondoltam, különleges kincs került a birtokunkba, és a mozaikok nagyon szépen összerendeződnek. És győzhetek úgy, ahogy Krisztus győzött. Sok eszmei hézag tűnt el, sok hiányérzet oldódott fel a megismert összefüggések nyomán. Valakinek azonban nem állt érdekében, hogy a kitisztázott és kiteljesedett elméleti kérdések után a gyakorlati kereszténységre kerüljön a hangsúly. Tudtuk már, hogy győzhetünk, mint Krisztus, csak azt nem elemeztük elég mélyen és gyakorlatias módon, hogyan győzött Ő. Jól elvitatkoztunk Krisztus testlételének apró részletein, csak éppen azt a szükségérzetet, hiányérzetet nem töltötte be senki és semmi, ami ennek az új igazságnak a megismerése kapcsán ott sajgott a lelkünkben. Úgy gondolom, hogy most talán közelebb vagyunk a gyakorlati dolgok megragadásához és ismeretéhez – és milyen kegyelmes az Isten, hogy egy ember életében akár hatvan évig is tarthat a felkészülés, az eszmei és az ahhoz társított gyakorlati felkészítés.

„KRISZTUS TIBENNETEK VAN”

A Kolossébeliekhez írt levélben ezt olvassuk: „Krisztus *tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége.*” (1,27) Hát ezzel még csak megbirkózunk, mert Krisztus közöttünk van, ez olyan, mint hogy szövetséget kötünk Istennel. A szövetségi viszony nem annyira elkötelező, és nem annyira meghatározó jellegű két fél kapcsolatában, mint a közösség. A Kolossébeliekhez írott levélben az ige az eredetiben így hangzik: „Krisztus *tibennetek van, a dicsőségnek ama reménysége.*” És a szövetséget is jobb, ha behelyettesítjük a *koinonia* (közösség) szóval, mert az Isten és ember kapcsolatában ez a lényeg.

Isten türelmes, és apró lépésekben tanít bennünket. Tehát győzhetünk, ahogyan Krisztus győzött, ez volt az 1888-as üzenet egyik döntő igazsága. Krisztus elmondja, hogy nélküle semmit sem tehetünk, sőt elmondja azt is, hogy „én az Atya nélkül nem tehetek semmit”. János apostol elmondja a lényegét: „*Higgyetek nékem, hogy én*

az Atyában vagyok és az Atya énbennem van, ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.” (Jn 14,11) Az első részt hangsúlyoznám. Ha Krisztus hozzánk hasonló emberi természetben jött el, és mindenestől fogva megkísértetett, amiképpen mi, hasonlóknak kellett lennie hozzánk. Akkor nekünk is hasonlóknak kell lennünk Hozzá abban, hogy az Atyában elrejtett életet élt, ismeretközösség bontakozott ki és mélyült el közöttük. Vajon számunkra nem ez a győzelem útja? Semmit sem cselekedhetünk magunktól. A Fiú látja cselekedni az Atyát, mert „az Atya énbennem van, én pedig az Atyában vagyok”. Látjuk Krisztus életét, hogy mit jelentett ez a valóságban: minden rezdülése az Atyával való személyes ismeretközösségből fakadt.

Jó reggel kereste Istent, miképpen a zsoldos is, aki személyes tapasztalatából elmondja, hogy ez valóság. Jó reggel lehet keresni Istent, hiszen megszólítható, felélénkíthető ez a közösség. Valóságos *én-te* kapcsolatot lehet kiépíteni Istennel, és ebből táplálkozik a keresztény élete. Krisztus – a mi példaképünk, a gyakorlati, Istennel való közösség ékes példája – sokkal többet imádkozott, mint mi. Állandó közösségben élt Istennel, éjszakákat töltött el imádságban, és félrevonult, félrehúzódott annyiszor, amilyen gyakran csak lehetett, mert elemi szükséglete, alapvető belső igénye volt, hogy együtt legyen Istennel. Krisztus győzelmének titka ebben az igében bontakozik ki: „*Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van.*”

Jézus a szőlőtöke és a szőlővessző példázatával próbálja – szőlőtermesztő emberek között – megragadhatóvá tenni gondolatainak lényegét. Maradatok énbennem, én is tibennetek, nélkülem semmit sem cselekedhetek! Miért kell ezt ennyiszor hangsúlyozni? Gondolkozzunk el magunkon, saját természetes reakcióinkon. Mi a kézenfekvő? Valami gond van. Nekifogunk, hogy megoldjuk. Kitaláljuk, mit hogyan kell, és máris nekilátunk. Nem az a természetes, hogy Istent keressük, és tanácsát kérjük az adott probléma kapcsán.

„...NEM A MAGAM AKARATÁT CSELEKEDNI JÖTTEM”

Az ember nekifog, és teszi, amit a legjobbnak lát. Nem értjük, vagy legalábbis nem tudjuk elfogadni, mert olyan megalázónak tűnik, hogy nélküle semmit sem tehetünk! Mi az, hogy nem tehetünk semmit? Annyi mindent teszünk, és olyan jó dolgokat is! A menny szempontjából igazán értékelhető dolgokat azonban nem tudunk kitermelni magunkból, önzésre hajlamos természetünkől. Vegyük komolyan: Krisztus saját magáról mondta, hogy „én nem a magam akaratát cselekedni jöttem”, az Atya nélkül semmit sem tehetek. Az Istennel való személyes közösség nélkül vereségre vagyok kárhóztatva. Ezért ele-

mi szükségletem, hogy minden élethelyzetben, tudatos döntések sorozatával Isten mellett foglaljak állást. Nem akarok Isten nélkül lenni, mert Isten nélkül a vereség biztos. Nélküle semmit sem tehetek.

És mivel Krisztus a mi természetünket hordozta, mi is elmondhatjuk, hogy nélküle semmit sem tehetünk ebben a visszahúzó emberi természetben. Ezért mondja, hogy „maradatok énbennem, és én is tibennetek”. Beszédesez a kép. A szőlővesszőnek a tőkével való kapcsolata nem ideiglenes, nem átmeneti, nem szakaszos, hanem állandó. Hamar elszárad, ha egy pici kis törés is jelenik meg a vesszőn, hamar lehullatja levelét, és termésre képtelenné válik. Vastag, sok nedvet hordozó szára van, ami könnyen elpattan, mert a tő ontaná magából a nedvet és az éltető erőt, de ha a szőlővessző nem szívja ezt fel, elszárad, nem terem gyümölcsöt, életképtelenné válik. Krisztus elmondja, hogy neki mint embernek nincs élete önmagában. Az életet az Istennel való közösségből meríti.

A menny szempontjából nincs értékelhető életünk. Ha magunk vagyunk, nincs élet bennünk. Amikor valaki súlyos beteg lesz, akkor minden másról megfeledkezik, csak egy dolgról gondolkodik: hogyan gyógyulhatna ki a halálos kórból. Léböjtöt kezd, elixíreket vesz magához. Miért nem vesszük komolyan, hogy életünk csak az Istennel való közösségben maradhat fenn? Nélküle semmit sem tehetünk. E közösség nélkül elszáradunk és megsemmisülünk. Olyan sokat mond Pál apostol kijelentése: „*Aki Krisztusban van, új teremtés az. A régiek elmúltak és újjá lett minden.*” Letesztelhetjük magunkat is: aki nem új teremtés, az nincs Krisztusban. Viszont aki Krisztusban van, aki Istennel közösségben van, annak az életben *minden újjá lett.*

Valaki kitalálta, hogy mi 22 ezer döntést hozunk naponta. Ha elosztjuk a percek számával, egy percre is szinte követhetetlenül sok döntés jut. Szinte nem is lehet tudatilag lépést tartani a döntési helyzeteinkkel. Amikor megengedjük magunknak, hogy a döntéseink nem Isten melletti tudatos állásfoglalások legyenek, akkor mindig fennáll az eltévelyedés és a szőlőtőkéről való leszakadás veszélye. Amikor a figyelmem lankad, és nem Isten melletti tudatos döntéseket hozok, nem vetem el azokat a vágyakat, érzéseket és gondolatokat, amelyek kísértés formájában megjelennek, akkor veszélynek vagyok kitéve. Ezért mondja Pál, hogy „*minden gondolatot foglyul kell ejteni a Krisztusnak való engedelmességre.*” Minden gondolatot, mert a kísértés a gondolatok szintjén jelentkezik. Az ember jelleme a gondolatok és érzések összességéből épül fel. Ezért nem mindegy, hogyan gondolkodunk és milyen döntéseket hozunk. Minden helyzetben, minden gondolatot foglyul ejtve a Krisztusnak való engedelmességre, ez a győzelem útja. Ez pedig csak a Vele fenntartott személyes kapcsolatban lehetséges, elrejtettségben Őbenne.

Nem vagyunk ott, ahol lennünk kellene és lehattünk volna. Milyen lenne az a közösség és a személyes keresztény életünk, amely a Krisztussal járás gyakorlatát mutatja be. Olykor titkolt irigységgel gondolok Énokra, aki Istennel járt, vagy Noéra, aki személyesen ismerte Istent. A régi idők hithősei Istennel jártak. De Énok tapasztalataiban mi is osztozhatunk. Nem volt kiváltságos, különleges személy, akinek ez megadatott, mert a génjei még nem voltak olyan romlottak, és mert nagyobb volt a lelki érzékenysége, mint a miénk. Hogyan lehetséges ez? Ha Istenben elrejtett életet élünk: „Nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van.” (1Jn 4,4)

ISTENBEN ELREJTETT ÉLET

Ha Krisztus egyszer kimondja, hogy nélküle semmit sem tehetünk, miért gondoljuk azt, hogy nekünk mégis sikerül? Miért nem tudjuk elfogadni az isteni diagnózist, és keresni az Urat, amíg megtalálható? János apostol ezt mondja: „Valakik befogadják Őt, hatalmat kapnak arra, hogy az Isten fiaivá legyenek.” (Jn 1,12) Azok, akik befogadják: fiak. Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak. Elmúltak a régiek? Ha nem, akkor nem vagyunk Krisztusban, hanem az önámítás útját járjuk. A tudományára, bölcsességére oly büszke ember képes becsapni önmagát. Hirdetjük, hogy a Biblia minden szava igaz, az első betűtől az utolsóig. De ránk nem vonatkozik? Megpróbáljuk századszor, ezredszer is Isten nélkül tenni a dolgainkat, hagyjuk Őt állni kint az ajtó előtt, noha tudjuk, hogy nélküle semmit sem tehetünk.

Egy ember nem azért vész el, mert tisztátalan vagy bűnös. Csak azért veszhet el, mert a maga útját járja, és bár Isten felkínálja a segítséget, mégis Istentől függetlenül akar a mennyek országába eljutni. Lehet, hogy kereszténynek nevezzük magunkat, mégis az önmegváltás valamilyen rejtett útját járjuk, mert úgy gondoljuk, hogy Laodicea majdcsak üdvözül – mert nem vesszük komolyan, hogy Isten nélkül semmit sem tehetünk. Az egyetlen megoldás, hogy segítségül hívjuk az Urat, és belé kapaszkodunk. Mint ahogy tették a régi idők hithősei, a zsoltárírók is. Ők tudták, mit jelent Krisztussal járn, tudták, mit jelent Istenben elrejtett életet élni. Tudták, mit jelent az, amikor valaki Istennel beszélget, életközösséget ápol. Amikor Isten megszólítja őket, vagy amikor ők közelednek Istenhez, és megvárják, hogy a halk, szelíd hang a lélek csendjében megszólaljon, és segítséget, bátorítást nyújtson.

Minden egyes pillanat, amikor nem vagyunk Krisztussal, veszélyt jelent, mert az ördög résen van és kihasználja ezeket az alkalmakat. Mit jelent segítségül hívni az Úr nevét? Mit jelent imádságban Istenhez fordulni? A tanítványok látták Krisztus győzelmes életét, ráéreztek ennek az életnek a titkára, ezért kérték mesterüket, hogy ta-

nítsa őket imádkozni. „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Nincs segítség? Nincs megoldás? Isten nem kínál lehetőséget, hogy minden élethelyzetben a bennünk lakozó, a velünk életközösségekben lévő erősebb fegyveres megőrizzen bennünket minden bűntől?

Ha valaki meghallja a kopogtatást, a hívó szót, Krisztus szeretetteljes kérését, és megnyitja az ajtót, ahhoz belép a Megváltó: „Bemegyek ahhoz, vele vacsorálok és ő énvelem.” Ez a megoldás. Istennel közösségre jutni és ebben a közösségekben élni. Idegenkedünk ettől, mert így nem járhatjuk a magunk útját? Miért nem engedjük, hogy Isten belépjen az életünkbe, és ott a teljesség igényével birtokba vegyen mindent? Hogy új teremtéssé legyünk, és Istennel közösségekben megízleljük a menny előízét.

„Íme tiveletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.” Vajon ez az isteni kijelentés leszűkíthető a missziómunkára? Krisztus csak akkor van velünk, ha missziómunkát végzünk? Ha személyes küzdelmeink vannak, akkor nincs jelen? Jézus azt mondja – mint aki tudja, mire van szükségünk –, hogy „maradjatok énbennem, én is tibenetek”, „Íme tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Micsoda bátorítás! Ez az ígéret – ahogyan Ellen White is írja –, semmit sem veszített erejéből. Az Ige mélyebb megértésére segít bennünket. Valós fogalmat alkotunk arról, milyen az: közösségekben lenni Istennel. Szívet melengető tapasztalat, amikor Isten megszólít.

„Isten vágyakozik utánunk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 573. o.) Isten személyes valóság, nem hozzáférhetetlen világosságban és dicsőségben trónoló Teremtő Hatalom, hanem szerető, a tékozló fiai, kezének alkotása után vágyakozó Atya. Alig várja, hogy a segítségünkre legyen, megfogja kezünket és a győzelem útján vezessen. Alig várja, hogy a kopogtatásra az ajtó megnyíljon, betérjen hozzánk és velünk vacsoráljon, és mi övele. Legyünk azok között, akik ezt megteszik. Itt és most. Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket! Ne akarjuk a magunk választotta nyomorúságos szabadságot, legyünk Isten szeretetének foglyai, és mint ilyenek – győztesek!

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Ellentétben van-e egymással az ismeret és a gyakorlati kereszténység? Mikor igen, mikor nem?
- Milyen példát adott nekünk Krisztus az Istenben elrejtett gyümölcsöző életre?
- Hogyan valósul meg az életünkben, hogy Isten nélkül semmit sem teszünk?
- Milyen következményekkel jár, ha nem vagyunk közösségekben Krisztussal?

„AKKOR GYÖNYÖRŰSÉGED LESZ AZ ÚRBAN”

(Ésaiás 58,14)

2008. december 12. • péntek

Szabó Attila

A Biblia egyik legszebb ígérete a címadó igeszakasz. Az igazi böjtre, az emberöltők alapzatainak felrakására és a szombatünneplés megújítására hívó szavak vége az ígérlet: „Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban.” Közvetlenül előtte olvashatjuk: „És megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem téve, foglalkozást sem találva, hamis beszédet sem szólva.” Ezek a feltételei az ígérlet beteljesedésének, annak, hogy „...gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szól!” (Ésa 58,12–14)

De mit jelent ez? Gyönyörködünk-e mi az Úrban? Hogyan kell ezt tenni? A Szentírás felszólít: „Gyönyörködj az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit.” (Zsolt 37,4) Felfedeztük-e, megértettük-e ennek a jelentését? Tapasztaljuk-e ennek a valóságát? Kétségkívül abban lehet gyönyörködni, *aki* vagy *ami* szép. Az esztétika tudománya ismeri a szépben való gyönyörködést, vagy más néven esztétikai örömet, élvezetet. Azt a magatartásformát, amelyet a Biblia is újra és újra említ a mi Teremtőnkkel kapcsolatban – hogy gyönyörködjünk Őbenne.

MI A SZÉP?

Ha gyönyörködni a szépben lehet, akkor ebből adódik a következő kérdés: Mi a szép? Közismert Kant híres meghatározása: „Szép az, ami érdek nélkül tetszik.” Ha Istenünk szépségére gondolunk, az valóban érdek nélküli. De ami igazán különleges a szépségben, az, hogy nem valami eszmei, elméleti valóságot nevez néven, hanem érzékelhető valóságot. Elméleti szépség ugyanis nincs. Hallhatjuk a zenét, láthatjuk a virágokat, olvashatjuk Isten ígését. Sőt nem csak érzékeljük, be is fogadhatjuk a szépséget. Tehát szinte „kézzelfogható”, érzékeinkkel megragadható. „Sőt felette közel van hozzád ez ige: a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsd azt.” (5Móz 30,14) „A szép nem más, mint Istennek a gondolata, mégpedig Istennek az érzékekkel felfogható és az érzéki világban közvetlenül

szemléltető gondolata.” (Szúdy Nándor: *Hit és művészet*) Istenünk szépségében tehát gyönyörködhetünk.

Meglepő, hogy az ige az érzékeinkkel – mind az öttel – kapcsolatba hozza Isten valóságát. „Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr.” (1Pt 2,3) „Érezétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki őbenne bízik.” (Zsolt 34,9) (Vö. Rm 10,8; Jn 6,35.) „Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk...” (2Kor 3,18) „Mert Krisztus jó illata vagyunk Istennek, mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között; ezeknek halál illata halálra, amazoknak pedig *élet illata* életre.” (2Kor 2,15–16) (Vö. Én 1,3; Ezék 20,41; Eféz 5,2.) Számtalanszor szerepel a Bibliában a *hallás*. Csak a laodiceai levélben is kétszer: „Ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót... Akinek van füle, *hallja, mit mond a Lélek* a gyülekezeteknek.” (Jel 3,20, 22) A tékozló fiú, amikor közelített az atyai házhoz, „még távol volt, meglátta őt az ő atyja, és megesejt rajta a szíve, és oda futván, a *nyakába esett, és megcsókolgatta őt.*” (Lk 15,20, vö. Ésa 66,12) Isten a legbensőségesebb kapcsolatba szeretne bennünket elrejtteni. Természetesen itt a földi világban közvetlenül nem láthatjuk, nem hallhatjuk, nem érinthetjük Alkotónkat, de az örökkévalóságban ez a vágyunk is beteljesedik. A művein, az ígésén, a jellemének szépségén keresztül azonban mély benyomást szerezhethetünk az Ő lényéről.

Dávid a 27. zsoltárban különleges kérést fogalmaz meg: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: *hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében, hogy nézhessem az Úr szépségét, és gyönyörködhessen az ő templomában.*” (Zsolt 27,4) Miért kéri ezt Dávid? Miért akarja napi tapasztalatként megélni az Úr szépségének szemlélését? Minden bizonnyal azért, mert ráébredt arra, hogy erejének ez a legfőbb forrása, napi küzdelmeiben ez a győzelme titka.

Hogy jobban megértsük ezt a tapasztalatot, nekünk is kutatnunk és keresnünk kell Isten szépségét. Hogyan fedezhetjük fel a gondolatait műveiben? Hogyan tükrözi az érzékelhető valóság a magasrendű mondanivalót? Tudjuk, hogy Isten nem azonos a műveivel – ezt a panteisták tévesen gondolják. Azt viszont egyértelműen tanítja az ige, hogy keze alkotásaiban tükröződik az Ő jelleme. Alkotásaiból kiolvasható a dicsősége (Rm 1,20). „Az egek beszé-

lik Isten dicsőségét”, és ez „nem olyan szó, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható” (Zsolt 19,2, 4). De vajon meghalljuk-e? Felfedeztük-e az Ő szépségét? Van-e szemünk a látásra? Van-e fülünk a hallásra?

Emlékszem, több mint húsz évvel azelőtt – amikor Istenünk először ráirányította a figyelmemet a Biblia szépségről szóló tanítására – kikerestem az erre vonatkozó igéket. 147-et találtam. A szépség váltófogalmáról, az „ékség”-ről 101 igehely szól, a felfokozott szépségről, a fenségesről 15, a felségesről 46 ige. Több mint háromszáz igehely! Érdekelni kezdett, mit ír Ellen G. White minderről. Megdöbbenem, amikor az összes műveit tartalmazó angol keresőprogram segítségével 198 oldalt nyomtattak ki nekem 9 pontos betűvel, szinte margó nélkül, A/4-es papírra. Ha ezt könyv formába szerkesztenénk, öt-hatszáz oldalas mű jöhetne létre. Megkértem egyik testvérünket, nézzen utána, hogy az összes műveiben Ellen White hányszor ír a szépségről (*beauty*). 1872 találatot regisztrált, úgy is mondhatnánk, körülbelül ennyi bekezdést írt a szépségről. Hatalmas témakör, szinte teljesen felfedezetlenül, feldolgozatlanul. Ez a tény ösztönzött arra, hogy *A természetben a Teremtővel* című képes albumban több fejezetet szenteljek a szépség és a fenség kutatásának. És várom a Biblia próféciáinak beteljesedését, amelyek megjövedülnek, hogy a végidőben Isten népe körében központi kérdés lesz a szépség – ugyanis a végidő krisztusi egyházát a Biblia újra és újra szépnek nevezi.

A SZÉPSÉG FOGALMA A BIBLIÁBAN

A Szentírás szépnek nevezi Istent, keze alkotásait, a kinyilatkoztatás beszédét, bizonyos személyeket, a Krisztust követők erkölcsi küzdelmét, az igaz hívők közösségét, különböző emberi alkotásokat, bizonyos magatartásformákat, szól a jellem, az életkorok, az emberi cselekedetek, a szerelem szépségéről stb. Az egyházzól, nyomatékos hangsúllyal a végidő egyházáról állítja, hogy szép. De nem feledkezik meg az álszépségről sem, a külső szépség megajtó álarcát felfedi, és leleplezi a mögötte húzódó taszító vonásokat. Ha Isten „mindent szépen alkotott az ő idejében” – amint az Írás hangsúlyozza (Préd 3,11) –, akkor a szépség jellemzőit felfedezhetjük a műveiben, cselekedeteiben, igéjében, az őt követők magatartásában és lelkületében egyaránt.

A természet mint Isten kezének alkotása, a szépség és az Isten-ismeret forrása. Jézus bizonyára azért mutatkozik be a laodiceai levélben úgy, mint aki „Isten teremtésének kezdete” vagy fejedelme, mert Tőle mint Teremtőtől elszakadtunk, megfélekedtünk Róla. Általános tapasztalatom, hogy amikor például a természetben járunk, akkor nem a természetten gondolkodunk, nem a természetből tanulunk. Leginkább lefelé tekintünk a földre, és

beszélgetünk egymással, még szombatnapon is, de nem a természetről – a mennyei bizonyágtételek tanácsával ellentétben –, hanem mindenféle más témáról. Pedig a *Krisztushoz vezető lépések* c. könyvünk első mondata így hangzik: „A természet és a kinyilatkoztatás egyaránt Isten szeretetéről tanúskodik.” Mindkettő fontos. Előbb volt a természet, később lett a Szentírás. Az igével sokat foglalkozunk, de a természet háttérbe szorult. Krisztus naponta ment ki a természetbe, sőt szinte ott élt. S itt került az Atyjához a legközelebb – nem az emberek között. Ha csak emberi alkotások között tartózkodunk, ha rendre csupán zárt terek korlátozzák a látásunkat, ha csak egy szobányi térben időzünk, a látásmódunk is beszűkül. A természetben nézhetjük a hegyeket, a felhőket, szemlélhetjük a távlatokat, tekintetünket a horizontra függeszthetjük, és így a látásmódunk is tágul. Szabadabbnak érezzük magunkat. „Tágas téren járok” – mondja a zsoltáros.

A látásmódunknak és a gondolkodásunknak is szüksége van távlatokra. „Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem hogy aggódva a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökérvényű áldásokhoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltsük el.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 237. o.) Ádám és Éva a természetben éltek, és Teremtőjükről tanultak általa. „Az erdő fáinak zöldellő levelei, a hegyek sziklája, a fénylő csillagok, a föld, a levegő és a mennybolt mind Isten nevét hordozta, Őrá emlékeztetett... Összüleink újabb és újabb szépségeket fedeztek fel, amelyek mind mélyebb szeretetet ébresztettek szívükben, újra és újra hálájuk kifejezésére készítette őket.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 26–27. o.) „A mennydörgés ünnepélyes, mély zengésétől és az ósíceán szakadatlan morajlásától az erdőt betöltő vidám madárdalig a természet tízezernyi hangon beszél Isten dicséretét. A föld, a tenger és az ég csodálatos színeiben és árnyalataiban, amelyekben a kápráztató ellentét és az egymásba olvadó harmónia váltogatja egymást, Isten dicsőségét szemlélhetjük. Az örök hegyek is az Ő hatalmát hirdetik. A fák zöld lombja a napfényben, a virágok finom rajzolatú szépsége Teremtőjükre hívja fel a figyelmet.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 288–289. o.)

Isten szépsége az ő jóságának, igazságának, egységének, szabadságának, szeretetének, gondolatainak és teljességének a számunkra érzékelhető valósága, formája. Alkotónkban a tartalom és a forma maradéktalan egységet alkot, és művei is ezt tükrözik.

A szépség jellemzői: tapintatos és szerény, háttérbe húzódó és titokzatos, ereje szelídségében, nagysága alázatában rejlik. Magában foglalja az igazságot, a jóságot, a pozitív erkölcsi irányultságot és értékeket, a kiválóságot, de mindezt a szépség törvényeinek rendje és az érzékek számára felfogható módon. *Hatalmat* jelent, de *gyengédséget* is, *befogadást* és *szétsugárzást*, *egyszerűséget*, de *egyszers-*

mind *gazdagságot* is. Bizonyos formakeretbe redukálja a valóságot, a hangok, színek, felületek, írásjelek stb. egy-nemű közegébe, de a megjelenített valóság vagy tartalom mégsem lesz ettől szegényebb, hanem inkább épp emiatt, sajátos módon gazdagabb. A szépség érzékeink számára *átélhetővé teszi* a benne foglalt *igazságot, jóságot, szeretetet, szabadságot*. Ami az erkölcsi értékek világában a jó-ság, igazság, szeretet, az a teremtett és alkotott világban a szépség. Valójában nem más, mint tárgyiasult, érzékeinkkel megragadható, ezáltal átélhető szeretet. Ez Isten szépsége! Krisztusról olvassuk: „*Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömled az ajkaidon, azért áldott meg az Isten örökké.*” „...teljes öröm van tenálad, a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.” (Zsolt 45,3; 16,11)

Isten szavában is tükröződik az Ő szépsége. „Gyönyörködöm a te rendeléseidben.” (Zsolt 119,14, 16, 18, 24, 92, 162, 174) Világosan kiolvashatók az Írásból – tartalmi és formai összetevőiből – a szépség törvényszerűségei. A Biblia felépítése, szerkezete és a benne található könyvek tartalmi teljessége mind-mind erre utal.

Az ember szépsége. Isten akkor leli „...gyönyörűségét az emberek fiaiban” (Péld 8,31), ha tükrözik Alkotójuk jellemét. Ehhez szemlélnünk kell Őt. „Ahogy a virág a Nap felé fordul, hogy a fénysugarak hatására tökéletesen szépé és arányossá fejlődjék, úgy kell nekünk is az Igazság Napja felé fordulnunk, hogy ránk ragyogjon a mennyei világosság, és ezáltal jellemünk átformálódjék Krisztus hasonlatosságára... Isten azt akarja, hogy mi, az Ő gyermekei, teremtményei értékeljük és élvezzük azt az egyszerű, csendes szépséget, amellyel földi otthonunkat feldíszítette. Isten szereti a szépet, és mindenekfelett a jellem szépségében gyönyörködik. Az a vágya, hogy a virágok csendes szépségéhez hasonló egyszerűség, szépség és tisztaság fejlődjék ki bennünk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 59., 73. o.)

A férfi szépsége. Isten feltárta Sámuelnek az emberi szépség megítélésének mércéjét: „*Ne nézd az ő külsejét, se természetének nagyságát... Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van.*” (1Sám 16,6 –7) Dávidot a Biblia „szép ember”-nek nevezi. Amikor Saul élete eltorzult, gögje elhatalmasodott rajta, bűnei egyre mélyebbre sodorták és a gonosz lélek kezdte kínozni, egy olyan embert kerestek, aki a zenéjével harmóniát, nyugalmat kínál gyötrődő lelkének. „*Akkor felelt egy a szolgálk közül, és mondta: Ímé én láttam a Betlehemben lakó Isai egyik fiát, aki tud hárfázni, erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes és szép ember, és az Úr vele van.*” (1Sám 16,18) Sokatmondó jellemzés! Dávid értett a zenéhez, érzékeny, kifinomult lelkülete szerette a művészetet. Pedig egyszerű pásztoremberként élt, de szoros közösségben a természetel, ismerte annak szépségeit. A hétköznapi emberi köz-

lésmódot meghaladó formába kívánta önteni élményeit, felismeréseit. Művészi eszközökkel örökítette meg az Istennel átélt tapasztalatait, fejezte ki lelkesült örömét. Számos zoltárt és dalt szerzett. „*Erős vitéz*”-nek is nevezi a leírás. Pedig nem járt még csatában. Bátorságára, férfiasságára, egyenességére utal ez a jellemzés. A „*hadakozó férfiú*” kifejezés arra utal, hogy felvette a küzdelmet a bűn által megrontott emberi természet ellen. Határozott férfiként szembeszállt „a bűn ideig-óráig való gyönyörűségével”, és megtapasztalta a lemondás küzdelmét, de a bűn feletti győzelem örömét is. „*Ama nemes harcot*” (2Tim 4,7) naponta ő is harcolta. De nemcsak lelkileg, hanem fizikailag is edzett volt, erős férfiúként ismerte a testi küzdelem terhét és próbáját. Bátran szembeszállt a nyáját megtámadó oroszlánnal vagy medvével is (1Sám 17,34–37). Dáviddal kapcsolatban tehát elsődlegesen nem a külsejét, alakját tartja a Biblia „szépnek” – amelyet oly sok képzőművészeti alkotás hangsúlyoz –, hanem az „*értelmét*”, bölcsességét, a lényéből sugárzó nemességét. Elmélyült gondolkodás, lényeglátó összegzés, az élet alapkérdéseiben való tájékozottság és a személyes tapasztalatokra épülő Isten-ismeret tükröződik zoltáiraiból, lejegyzett szavaiból. „*A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz*” – tanította Jézus (Mt 6,22). Azt olvassuk Dávidról, hogy „*szép szemű és kedves tekintetű*” (1Sám 16,12), egyenes embernek ismerték, akinek gondolatai áttekinthetők, hátsó szándék nélküliek, indítékai mások számára nyilvánvalóak voltak. Kedvessége annyira sugárzott lényéből, hogy Saul szolgáljának is feltűnt, aki minden bizonnyal nem sokat időzhetett nála. Személyisége vonzerőt gyakorolt környezetére, az emberek szerettek együtt lenni vele. Később, az üldözések idején, kérés nélkül is sok százan követték, kiálltak mellette. Jelleme, emberi tartása, megbízhatósága, baráti hűsége biztos támaszt jelentett sokaknak, különösen az üldözötteknek és a számkivetetteknek. Dávid azonban mindenekelőtt azért lehetett szép, mert „*az Úr vele volt*”. Mert vele lehetett. Lelkiismerete tisztaságáról úgy gondoskodott, hogy bűneit a Megváltóba vetett hittel elrendezte, lelki békében, az Úrra hagyatkozva élt. Belső örömben és Istennel való megelégedettségben töltötte napjait. Nem a külseje, hanem kiforrott jelleme, emberi tartása és kiállása alapján nevezi az ige „szép”-nek, és Isten ennek következtében találta őt királyságra méltónak.

A nő szépsége. Hasonló törvényszerűség figyelhető meg a női szépséggel kapcsolatban. Amikor a Biblia leányokat vagy asszonyokat szépnek nevez – például Szárait (1Móz 12,11, 14), Rebekát (1Móz 24,16; 26,7), Ráheld (1Móz 29,17), Abigailt (1Sám 25,3), Bethsábét (2Sám 11,2), Támárt (2Sám 13,1, 27), Abiságot (1Kir 1,3–4), Vástit (Észt 1,1), Esztert (Észt 2,7) vagy Sulamitot (Én 1,5) –, mindig valamilyen jellemtulajdonsággal hozza kapcsolat-

ba a szépségüket. Érdemes ebből a szempontból végigtanulmányozni a felsorolt nők életét, a róluk fennmaradt leírást, jellemzést. Csak egy példára utalok: A közismert Rebeka-történetből megtudhatjuk (1Móz 24,16–21), hogy mi az ő szépségének titka. Igen, valóban nemes cselekedet volt ez Rebekától, de akkor döbbenhetünk meg csak igazán, ha tudjuk, hogy egy teve egy hosszú sivatagi út után kb. 50–100 liter vizet iszik, és a szolgának tíz tevéje volt. Miután a szolga csak egy „kevés vizet” kért önmagának, Rebeka rajta kívül, kérés nélkül még 500–1000 liter vizet húzott fel a kútból a tevék számára. Bár senki nem kérte erre, mégis segített a fáradt vándornak és a kimerült állatoknak. Lehetne-e találékosabb és tömörebben jellemezni egy olyan leányt, akiben ekkora segítőkészség és együttérzés van, mint hogy „szép”? A Biblia értelmezésében szép nő az, akinek ruházata, hajviselete, alakja összhangban van a gondolkodásával. Ezért írja Péter apostol az asszonyoknak, hogy „*ékességük ne legyen külső, hajjuknak fonogatásából és aranyrakásából vagy öltözékek felvevéséből való, hanem a szív elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt. Mert így ékesítették magokat hajdan ama szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek...*” (1Pt 3,2–5) Egészen gyakorlati útmutatás ez a leányoknak és asszonyoknak, hiszen ez a három veszély valóban állandóan kísért: a *frizura* megválasztása, az *ékszerek* váltogatása és a legújabb *divathoz való alkalmazkodás*.

A „hitnek szép harca”. Pál „szép”-nek nevezi az igazság útján haladó Krisztust követők küzdelmét: „*Harcold meg a hitnek szép harcát...*” Halála előtt az apostol saját életéről ezt írta kedves tanítványának: „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam...*” (1Tim 6,12; 2Tim 4,7) De mitől szép ez a harc? Melyikünk szeret „harcolni”, erejét megfeszítve küzdeni? Egyáltalán, milyen küzdelemről van itt szó? Ebben a küzdelemben az a „szép”, ha az ember Isten segítségére támaszkodva megtapasztalja a győzelem ízét, a nem hiába vívott küzdelem nemesítő erejét. Isten elismeri és méltányolja a nemes jellem kiformalódásának szépségét: „*Az Úr gyönyörködik benned.*” (Ésa 62,4)

Az egyház szépsége. A laodiceai rútságból való szabadulás. Széppé vált emberek, nők és férfiak alkotják azt a közösséget, egyházat, amely a végidőben teljesíti küldetését. Jellemük ékes bizonyítéka annak, hogy Krisztus képmását hordozzák. „*A Sionról, amelynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten.*” (Zsolt 50,1–2) Tudatosult-e bennünk, hogy a laodiceai levélben is központi helyet foglal el a szépség kérdése, csak sajnos annak ellentétes oldaláról: a rútság felől megvilágítva. Ráadásul ez vaksággal, szegénységgel és sok egyébvel társul. De ne merüljünk el továbbra is a nyomorúságunkban! Ezt szemléljük már százhusz éve. S nem lettünk ettől jobbak. A levél a

győzelem ígéretével zárul, amely egyben a rútságból való szabadulást is magában foglalja. Szegezzük tekintetünket Krisztusra, az Ő szépségére, határozzuk el magunkban, hogy Isten kegyelme és ereje által győzedelmesek leszünk! „*A magam részéről elhatároztam, hogy Isten segítségével győzedelmes leszek. Krisztussal ki fogom vívni a győzelmet. Akkor az Ő öröme lesz bennem, és örömöm teljes lesz. Az Úr jóságáról fogok beszélni, és hatalmáról szólok az embereknek. Krisztus istenségére támaszkodva győzhetek, amint Ő is győzött.*” (Ellen G. White: *Igehirdetések és beszédek*, II., 295. o.)

Sion szépsége tehát megnyilatkozik a megszentelődésért vívott erkölcsi küzdelmében, beérett jellemében, a Lélek gyümölcseinek „termésében”, feddhetetlen beszédében és próféciamagyarázataiban, az alkotó jellegű, ihletett, mindig újat és mélyebb igazságokat felmutató igekutatásában, az Istenben való gazdagságában, énekeiben, zenéjében, írásaiban és gyülekezeti életében. Élete minden megnyilatkozásában tetten érhető ez a „szépség”, legyen az akár a gyülekezeti terem berendezése, a személyek öltözködése vagy lakáskultúrája, tartózkodása a giccsetől, a külsődlegességektől, imája a szóvirágoktól és az érzélgősségtől stb. Az értelem és a szív összhangja jellemzi megnyilatkozásait, egyszerűség és világosság a világ felé, de szakadatlan tanulás és kutatás, valamint folyamatos gazdagodás Isten és az ige irányában. A munkálkodás és a visszavonulás krisztusi összhangja...

Így sajátíthatja el azt a gazdagságot, külső és belső szépséget, amellyel felfegyverkezve válhat csak alkalmassá a végidő evangéliumhirdetésére: „*A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján szentséges (szépséges) öltözetekben.*” (Zsolt 110,3) Az ebben az igében található eredeti héber szó, a *hádár* jelentése: hatalmas, gyönyörű, szépséges, kiváló, dicsőséges, isteni, magasztos, tiszteletteljes. A „sereggyűjtésed napja” Jézus Krisztus második eljövételére, a „szépséges öltözet”, a „tisztá ruha”, a „fehér gyolcs” (Jel 19,8) kifejezések mind-mind a megtisztult jellemből fakadó cselekedetekre utalnak, hiszen ezeket jelképezik. „*És ama napon az Úrnak csemétéje ékes (szép) és dicsőséges lesz, s a föld gyümölcse nagyságos és díszes Izráel maradékának. És leszén, hogy aki Sionban meghagyatik és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, mindenki, aki Jeruzsálemben az élők közé beiratott.*” (Ésa 4,1–2)

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Miért ajándékozta meg Isten érzékszervekkel az embert?
- Hogyan tudunk gyönyörködni Isten szépségében?
- Mi mindent foglal magában a szépség?
- Miben nyilvánul meg a férfiak és nők valódi szépsége?
- Mit tanít a Biblia az egyház szépségéről?

RÉSZLETEK ELLEN G. WHITE

1886. DECEMBER 8-ÁN KELT LEVELÉBŐL, AMELYET BÁZELBŐL ÍRT AZ AMERIKAI GYÜLEKEZETEKNEK

2008. december 13. • szombat

Ellen G. White

Hetek óta nem tudok aludni hajnali fél négy után. Sokat gondolkodom népünk helyzetéről. Jóval előrébb kellene járnunk, mint a többi ember, hiszen nagyobb világosságunk van, és többet tudunk az igazságról. Ezzel együtt a felelősségünk is megnő ennek a világosságnak a továbbadására, és az igazság megvallásán túl annak gyakorlására is. Akkor követjük Jézust, a világ világosságát, amikor az igazság cselekvői vagyunk. Ha mint nép nem növekedünk szüntelen, és nem leszünk egyre lelkibb gondolkodásúvá, akkor hasonlítunk majd a farizeusokhoz: önigazultakká válunk, és nem Isten akarata szerint élünk.

Közelebb kell kerülnünk Istenhez! Sokkal kevesebb kell az énünkől, és sokkal több Jézus Krisztusból, és az Ő kegyelméből a mindennapi életünkben. A világ történelmének fontos szakaszában élünk. Minden dolgok vége elközelgett. Az idő homokja hamarosan leperreg. Nemsokára elhangzik majd a mennyben: „Megtett!... aki szent, szenteltessék meg ezután is... aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is.” (Jel 21,6; 22,11)

Bizonyágtételeink legyenek határozottabbak, és kapaszkodjunk erősebben Istenbe. Nem tudom elfojtani az imádságot hajnali egy, kettő és három órákor. Kérem az Úrtól, hogy indítsa meg az emberek szívét. Az egész menny érdeklődéssel kíséri a Földön folyó munkát. Szolgáló angyalok várakoznak Isten trónjánál, hogy azonnal engedelmessé váljanak Jézus Krisztus parancsának, választ hozzanak a komoly, élő hittel felajánlott imákra. Az igazság hitvallói közül sokan távol tartják az igazságot az életükben. Nem engedik be szívükbe annak megszentelő, nemesítő és lelkiséggel felruházó erejét...

NEM ÉLÜNK ELÉGGE A KIVÁLTSÁGAINKKAL

Mint nép távol állunk attól, amelyennek Isten látni szeretne bennünket, mert nem nemesítjük lelkünket, nem csiszoljuk jellemünket Isten igazságának és terveinek csodálatos feltárulásával összhangban. „Az igazság felmagasztalja a nemzetet, a bűn pedig gyalázatára van a népeknek.” (Péld 14,34) A bűn szervezetlenséget okoz. Bárhol is dédelgetik – a szívünkben, otthon vagy a gyülekezetben –, rendtelenséget, viszályt, széthúzást, ellenségeske-

dést, irigységet és féltékenységet okoz, mert az ember és Isten nagy ellensége uralma alá vonja az emberi elmét. Ha azonban valaki szereti, hirdeti és gyakorolja is az igazságot, az gyűlölni fogja a bűnt, és Jézus Krisztus élő képviselője lesz a világban.

Az igazság hitvallói nem azért lesznek elítélve, mert nem volt meg a világosságuk, hanem mert nagy világosságuk ellenére nem vizsgálták meg szívüket az igazságosság isteni mércéjének fényében. Az igazság hitvallóinak fel kell emelkedniük az igazság gyakorlása által. A valódi biblikus hit átítatja az életet, megtisztítja és nemesíti a jellemet, s egyre hasonlóbba teszi azt az isteni mintához. Az ilyen emberek otthonát az imádság, az Istennek zengő dicséret és hálaadás teszi kedvessé. Az ilyen otthonban angyalok segédkeznek, és a híveket angyalok kísérik az imádság házába. Az igazságot valló, Isten törvényét hirdető gyülekezetek tartsák is meg a törvényt, és tartásuk magukat távol minden bűntől! A gyülekezeti tagok utasítsák vissza a gonoszság gyakorlására és a bűnök melegengetésére készítő kísértéseket! Az egyház kezdje az Isten előtt való megtisztító munkát bűnbánattal, megalázkodással és mély önvizsgálattal, mert az engesztelési nap által jelképezett időben élünk. Ünnepeles óra ez, amelynek örök következményei vannak.

Az igazság tanítói mutassák be az igazságot úgy, ahogyan az Jézusban van! Isten igazságának csillapító, megszentelő és nemesítő befolyása alatt tiszta edényekként álljanak az Úr előtt. Legyenek átítatva a Biblia vallásával, és csodálatos befolyásuk lesz a világra! A gyülekezet tagjai legyenek tiszták, kitarthatók és rendíthetetlenek!...

KRISZTUS IGAZSÁGÁNAK FELÖLTÉSE

A maradék, amely megtisztítja lelkét azáltal, hogy engedelmeskedik az igazságnak, erőt nyer a próba során, és a hitetlenség közepette bemutatja a szentség szépségét. Ezeket az embereket – mondja az Úr – „*markaimba metesztem fel*” (Ésa 49,16). Emlékeztük örök, romolhatatlan. Hitre, élő hitre van szükségünk, és olyan bizonyoságtevésre, amely eléri a bűnös szívét. Túl sok a prédikáció, és túl kevés a szolgálat. A szent kenetre, az igazság lelkiületére és tüzeire van szükségünk. Sok prédikátort félig

megbénítanak saját jellemhibái – Isten megtérítő hatalmára van szükségük.

Isten tökéletes engedelmisséget várt el Ádámtól a törvény iránt. Ugyanezt kéri ma tőlünk is: a tökéletes engedelmisséget, folt és hiba nélküli szentséget. Isten segítsen meg bennünket, hogy eleget tegyünk törvénye rendelkezéseinek. De nem tehetjük meg a hit nélkül, amely Krisztus igazságát a mindennapi életünkbe hozza.

Kedves testvérek! Az Úr közel! Emeljétek fel a fejeteket! Emelkedjétek fel gondolatban, és örvendeztetek! Bárcsak betelnének kimondhatatlan örömmel és dicsőséggel az örömezenet ismerői, akik vallomásuk szerint szeretik Jézust! Ennek a jó és örömteli hírnél lelkesítenie kellene mindenkit. Ezt kellene ismételtetni otthonainkban, és megosztani azokkal, akikkel bárhol találkozunk. Mi lehetne ennél örömtelibb hír? A hívőkkel és hitetlenekkel való vetekedés és akadékoskodás nem olyasmi, amit Isten bízott volna ránk.

Ha Krisztus a megváltóm, a bűnhordozóm, aki odaáldozta magát értem, akkor soha nem fogok elveszni. Ha hiszek Őbenne, örök életem van. Bárcsak az igazság hívei személyes megváltójukként hinnének Jézusban! Nem az olcsó, cselekedetek nélküli hitre gondolok, hanem a komoly, élő, folytonos és megnyugvó hitre, amely eszi és iszja Isten Igéjét, Isten Fiának teste és vére táplálja. Nemcsak bűnbocsánatra vágyom Isten törvényének megrontása miatt, hanem fel szeretnék emeltetni Isten orcájának fényességébe. Nem csupán bebocsátást nyerni a mennybe, hanem bőséggel jutni be oda.

A MEGVÁLTÁS – KÖZÖSSÉG KRISZTUSSAL

A „szent nemzet”, a „megtartásra való nép” hogyan lehet ilyen érzéktelen a kimondhatatlan szeretet iránt, amelyet Isten kinyilvánított felénk? A megváltás nem egyenlő a keresztséggel, vagy azzal, hogy nevünk a gyülekezeti névsorba kerül, és az igazság prédikálásával sem. A megváltás élő kapcsolat Jézus Krisztussal, a szív megújulása, Krisztus cselekedeteinek véghezvitele hit által, a szeretet munkája, türelem, szelídség és reménység. Minden Krisztussal egyesült lélek élő missziómunkás lesz teljes környezetében. Munkálkodni fog a közelben és távolban élő emberekért. Nem helyi érdekek vezérlik, nem csak kiépít egy saját munkaterületet, melyet ő irányít, és ezzel az igyekezete máris kifulladás. Minden terület megerősítésén munkálkodik. Nem önszeretet és önző érdekek irányítják, hiszen Isten műve és az igazság egységes egész.

Komoly és aggódó szívvel tegyük fel a kérdést: Van-e bennem irigység? Megengedem-e, hogy a féltékenység helyet találjon a szívemben? Ha igen, Krisztus nincs ott. Szeretem-e Isten törvényét? Szívemben hordozom-e Isten szeretetét? Ha úgy szeretjük egymást, ahogyan Krisz-

tus szeretett bennünket, akkor az áldott mennyei békére és nyugalomra készülődünk. Ott nincs elsőbbségre való törekvés. Mindenki úgy fogja szeretni felebarátját, mint önmagát. Bárcsak megvilágosítaná az értelmünket Isten, és megszólítaná az egyházat a tagok felébresztése által!...

Sion szunnyadó gyermekeinek fel kell ébredniük. Sok elszámolnivalójuk lesz azoknak, akik hirdetik ugyan az igazságot, de nem érznek felelősséget az emberekért. Az igazság hitvallói keljenek fel, vegyék fel Krisztus igáját, és hordozzák az Ő terhét! Olyan emberekre van szükség, akiket nem csupán névleges, hanem krisztusi, önzetlen és kitartó érdeklődés vezérel, amely nem hagy alább a nehézségek idején, és nem hül ki a bűnök megsokasodása miatt.

Szeretném megszólítani minden amerikai gyülekezet tagját. Ébredjétek fel a holtak közül, és Krisztus életet ad nektek! Emberek vesznek el a Jézusban való igazság világosságával. Az örökkévaló világ küszöbén állunk. Ehhez a munkához nem langyos keresztyénekre van szükség. Lendületet kell vinnünk hitünkbe és az igazság hirdetésébe. A sátáni eszközök megújulva, számunkra eddig ismeretlen erővel kezdenek dolgozni. Nem vehetné hatalmába egy új, felülről jövő erő Isten népét is? Kérleljük az embereket a megszentelő igazság befogadására! Komolyan esedezve, tusakodó imában kell Isten elé járulnunk, hogy népünk reménysége ne feltételezésekre, hanem örök valóságokra épüljön. Isten Igéjének bizonyossága alapján meg kell győződnünk arról, hogy hitben járunk-e, a mennybe készülünk-e, vagy sem. A jellem erkölcsi színvonalát: Isten Igéje. Eleget teszünk-e a kívánalmainak? Az Úr népe odaszánja-e tulajdonát, idejét, képességeit és minden befolyását a ma végzendő munkára? Ébredjünk fel! „*Annakokáért, ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülve.*” (Kol 3,1)

(Szemelvények, II., 357–363. o.)

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ

- Mi az, ami aggodalommal töltötte el Ellen White-ot, amikor 1886 decemberében az amerikai gyülekezetekre gondolt itt, Európában? Hasonlítsuk össze ezzel a mi helyzetünket!
- Mi az, ami hiányzott az akkori hívők életéből a megismert nagy világosság ellenére? Vizsgáljuk meg mi is magunkat ennek fényében!
- Mi a megváltás lényege? Miért nem egyenlő a keresztséggel, a gyülekezeti tagsággal, vagy az igazság prédikálásával?
- Ellen White a halálból való feltámadásra sürgette az amerikai gyülekezeteket ebben a levelében. Miért?

Imaheti olvasmányok gyerekeknek

1. Jézus, az élő víz
2. Az élet kenyere
3. A kőszikla
4. A világ világossága
5. A jó pásztor
6. A szőlőtő
7. A békesség fejedelme
8. Jézus a kezdet és a vég

JÉZUS, AZ ÉLŐ VÍZ

2008. december 6. • szombat

„Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.”
(János evangéliuma 4,14)

Földünk a világűrben nézve kék bolygó. Miért? A hatalmas víztömeg miatt, amely a felszínét borítja. Az óceánokból, tengerekből, tavakból, folyókból elpárolgó víz óriási mennyiségű páratömegként kerül naponta a légkörbe, hogy onnét csapadék formájában újra visszatérjen a földre.

A víz az élet feltétele. Az emberi test majdnem háromnegyed része víz. Nélküle növény, állat, ember egyaránt elpusztulna. Földünk élő bolygó. Ezt többek között annak köszönheti, hogy Isten a teremtéskor vízről is gondoskodott.

Amilyen nélkülözhetetlen a víz a természetben, olyan életfontosságú Jézus a lelki életben. A vele való kapcsolat által él a lélek, öröm, béke, megelégedettség, igazi szeretet és szolgálatkészség tölti be. Ahogyan a vizet isszuk, úgy ihatjuk, szívhatjuk magunkba az Ő szavát, hogy felfrissítsen bennünket. Ahogy a víz, úgy Isten beszéde is meghozza a tőle várt eredményt. Jézus ezt mondta: „...a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Jn 6,33) Sza-

vát élő víznek, buzgó forrásnak, szökőkútnak, zuhatagnak, esőnek, mindent elborító áradatnak nevezi a Szentírás.

Ahogy a víz oltja a szomjunkt, úgy oltja az ige a tudás utáni vágyunkat. Az élet minden alapvető kérdésére megnyugtató választ ad. Bizonyára sok minden van, amit nem értesz az életben, bizonyára vannak időnként nehézségeid, problémáid. Jézus gondoskodott megoldásról – keresd meg a válaszokat az Ő szavában. Azt ígérte: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” (Jn 4,14)

- Beszéljük meg, hogy mit jelent a Jn 4,14 versében leírt ígéret!
- Olvass mindennap Isten igéjéből! Készíts tervet, melyik könyvvel kezded, melyik napon mennyit olvasol el belőle. Mindennap annyit olvas, amennyit át is tudsz gondolni.

AZ ÉLET KENYERE

2008. december 7. • vasárnap

„Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá, ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér, amelyet én adok, az én testem, amelyet adok a világ életéért.”
(János evangéliuma 6,51)

Mindennapi táplálékunk a kenyér. A szervezetünk számára legfontosabb tápanyagokat tartalmazza, ezért nélkülözhetetlen. A gabonaszem felépítése olyan tökéletes – ahogyan a Teremtő megalkotta –, hogy életfontosságú vitaminok, ásványi anyagok és a testünk felépítéséhez szükséges más tápanyagok a legjobb arányban találhatóak benne. Ezért nagy veszteség, ha valaki nem teljes őrlésű gabonából készült kenyeret eszik. A fehér kenyérben csak nagyon kevés tápanyag van. A barna kenyér viszont hiánytalan, teljes értékű táplálék.

Amilyen fontos testünk számára a kenyér, olyan fontos lelkünknek az élő kenyér, Krisztus.

Őt is úgy kell magunkhoz vennünk, ahogy a tápláló kenyeret fogyasztjuk. Amikor eszel, saját magad emeled a szádhoz a falatot, senki sem rághatja meg helyetted, neked

kell ezt megtenni, mielőtt le akarod nyelni. A táplálék testünk csodálatos emésztési folyamatai által válik erővé, élő alkotóelemekké, sőt – talán furcsállod – gondolattá is. Hiszen gondolkodni sem tudnánk, ha a vér nem vihetne táplálékot az agyunkba.

Ugyanígy személyesen neked kell olvasnod, befogadnod Isten igéjét, szívedbe zární éltető szeretetét. Helyetted ezt senki sem tudja megtenni. Egy kicsi gyermeknek felolvashatják, megmagyarázhatják a szülei a Biblia-verseket, de neki kell odafigyelnie, meghallgatnia, megértenie, a szívébe fogadnia.

Hallottál-e arról, hogyan kerül asztalunkra a kenyér? A gabonamagot összezúzzák, megőrlik, tészttá válik, gyúrják és megsütik. A gabonamag elpusztul, hogy életet adhasson. Így adta Jézus is az életét értünk. „Az a kenyér pedig, ame-

lyet én adok, az én testem, amelyet adok a világ életéért.” (Jn 6,33) Nekünk szolgált megtört testével, megváltó áldozatával, hogy életet adhasson. Ha elfogadjuk ezt az áldozatot, és Jézus Krisztushoz megyünk a bűneinkkel, megbánva azokat, és kérve, hogy bocsásson meg, Ő megteszi – és új életet ad.

- Beszéljük meg, hogyan válhat az elolvasott ige az életünk részévé!
- Hogyan lehetséges az, hogy Krisztus áldozata által élhetünk?

A KŐSZIKLA

2008. december 8. • hétfő

„Valaki azért hallja tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette a házát.” (Máté evangéliuma 7,24)

Láttál-e már építkezést? Emlékszel, hogyan kezdődik a házépítés? Alapozással. A szakemberek szerint egy épület akkor lesz igazán erős, biztonságos, ha jó az alapozás. Ha nem jók az alapok, egy idő után megsüllyed a ház, repedések keletkeznek a falán. Ha még egy kisebb földrengés is lesz azon a vidéken, össze is dőlhet.

A legszilárdabb alap a kőszikla. A Biblia arról beszél, hogy Krisztus kőszikla. Aki Őrá alapozza az életét, az bölcs ember, nem omlik össze az élete, hanem megmarad az örök életre. Mit jelent Jézusra építeni? Azt, hogy meghallgatom a beszédét, elolvasod a Szentírásból, és megfogadod a tanácsait, intéseit, biztatásait, s ezek szerint döntesz kis és nagy dolgokban. Például abban, hogy engedelmeskedj-e a szüleidnek, tisztelettel bánj-e az idősekkel, becsü-

letes legyél-e, hogyan táplálkozz... Jézus utat mutat neked, figyeld Őt. Ha engedelmeskedsz a szavának, bölcs ember lehetsz – ahhoz hasonló, aki jól megalapozta a házát, hogy ne dőljön össze, hanem megmaradjon. Ha Krisztust követed, életed meg fog maradni az örök életre. Sőt már most is erős lehetsz: Krisztus, a kőszikla megerősít. Így minden nehéz helyzetben, még az olyan nehézségekben is, amelyek a viharhoz vagy az árvízhez hasonlóak, nem esel kétségbe, mert bízol a mennyei segítségben.

- Olvassuk el az 1Kor 10. fejezet elejét, ahol az ige kősziklának nevezi Krisztust!
- Olvassuk el a Mt 7,24–27-et, és figyeljük meg, mi a sorsa annak, aki hallgat Isten szavára, és annak, aki nem!

A VILÁG VILÁGOSSÁGA

2008. december 9. • kedd

„Ismét szólt azért Jézus hozzájuk, mondván: Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lehet az élet világossága.” (János evangéliuma 8,12)

Sokszor feltettem már gyerekeknek azt a kérdést, hogy szoktak-e félni? Mindegyikük igennel válaszolt. Amikor megkérdeztem, hogy mitől, többen azt felelték: a sötétől. Akár fél valaki a sötétől, akár nem, senki nem szereti. Sokkal jobb a világosságban. Miért? Kirajzolódnak a tárgyak körvonalai, a világ színei, felismerhetővé válnak az emberi arcok. Világosban sokkal biztonságosabban mozgunk, tudjuk, mire számíthatunk, nem kell tartanunk az eleséstől.

Lelkileg is lehetünk világosságban vagy sötétségben. A lelki sötétség sokkal ijesztőbb, mint a fizikai sötétség. Tele

van az ember lelke bizonytalanságokkal, bűnökkel. Ha valakinek a lelkében sötétség van, ugyanúgy nem lát, mintha be lenne zárva egy sötét szobába. Azt sem tudja, mi van odakint, ezért aztán tanácstalan. Nem tudja, merre menjen az életében, melyik a helyes út. Nem tudja, hogyan döntsön, mi a jó és mi a rossz, teljesen összezavarodik, szenved, fél. Másokkal is szeretetlenül bánik, így a környezete is szenved tőle. Bűnöket követ el.

Amikor Jézus egy ember szívébe költözik, kivilágosodik az ember egész lénye, megváltozik az élete. Olyan ez, mint amikor felkapcsolják a villanyt egy sötét szobában, vagy

reggel felhúzzák a sötétítőt, és a napsugarak betűznek az ablakon. Minden láthatóvá válik. Rajtunk múlik, hogy sötétségben vagy világosságban akarunk-e élni. Döntenünk kell. Amikor eldöntjük, hogy a világosságot választjuk, akkor Jézus belép a szívünkbe, életünkbe. De fordítva is igaz. Ha Jézushoz fordulunk, ha magunkhoz hívjuk Őt, akkor Ő a szívünkbe költözik, fényt gyűjt benne. Meglátjuk, mi a jó és mi a rossz, és szeretni fogjuk a jót. Ha Jézussal járunk, Ő békét, szeretetet, boldogságot ad. Így tudjuk a velünk és körülöttünk élőket is szeretni, boldoggá tenni. Amikor Jé-

zus, a világ világossága a mi példaképünké és barátunkká válik, mert Őt választottuk, mi is világítani fogunk.

Szeretnéd, ha Jézus a barátod lenne? Válaszd a világosságot, kérd Jézust, hogy lakjon a szívedben, és így rólad is elmondhassa, amit a tanítványairól mondott: „Ti vagytok a világ világossága!” (Mt 5,14)

- *Ki tud a szívünkben világosságot gyűjtani? Hogyan?*
- *Miért fontos, hogy Jézushoz forduljunk, Őt hívjuk az életünkbe, a szívünkbe?*

A JÓ PÁSZTOR

2008. december 10. • szerda

„Én vagyok a jó pásztor...” (János evangéliuma 10,11)

Ma már szinte ismeretlen foglalkozásnak számít a pásztorokodás. Jézus a korabeli, keleti pásztorokhoz hasonlította magát. A mai pásztorokodás már sokban eltérhet a régebitől, illetve a mi országunkban másfajta szokások jellemzik, ezért az alábbiakban főként a keleti pásztor munkájából vett mozzanatokat figyelhetjük meg. Gondoljuk át, milyen párhuzamok ismerhetők fel egy pásztor és Jézus, a mi életünk pásztorának munkája között!

A pásztor együtt kelt a nappal. A keleti pásztor a nyáj előtt járva vezette ki a juhokat a rétre. Mindig ügyelt arra, hogy minden bárányának legyen elegendő ennivalója, ezért időről időre újabb legelőkre vezette a nyáját. De előbb be kellett járnia a területet, és el kellett távolítania a mérgező növényeket, amelyek betegségeket okozhattak. Botjával el kellett riogatnia a kövek alatt megbújó mérges kígyókat.

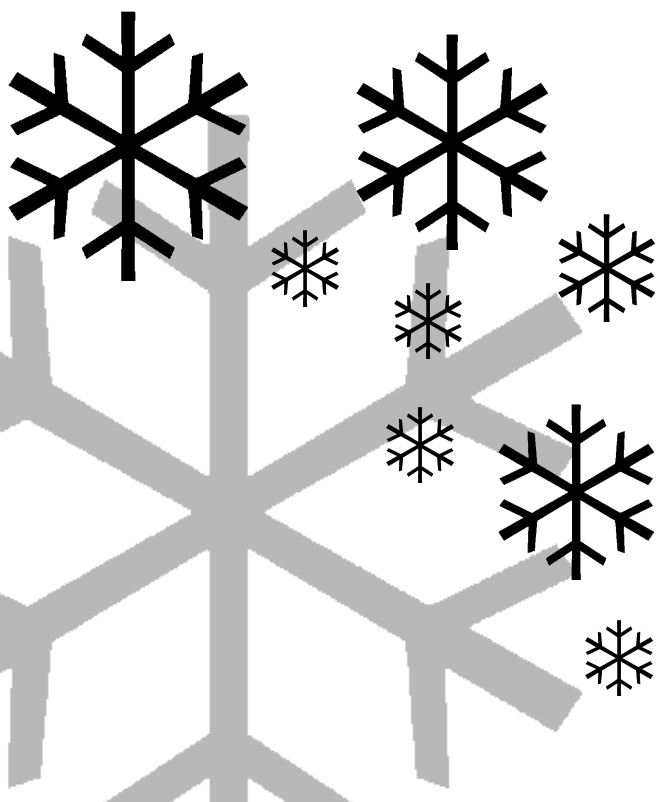
Előfordult, hogy csak hosszú vándorlás után találtak legelőt. A meredek hegyi utak csendesesen folydogáló patakokhoz vezettek, ahol a fennsík gazdag legelői várták a nyáját. A hegytetőre vezető utakat veszélyes, sziklás ösvényeken át lehetett csak megközelíteni. A pásztor hosszú botjával gyengéden megérintette a bárányok oldalát, így óvta őket a mélybe zuhanástól. Ha mégis baleset történt, lemászott a mélybe, és megmentette a sebesült állatot. Ilyenkor előfordult, hogy a sérült bárányt a karjában kellett vinnie a legelőig.

A jó pásztor még a cél elérésekor sem pihenhetett. A nyáj itatásához kis tavacsákat kellett kialakítania a folyóból gyűjtött kövekből, vagy vizet kellett húznia a kútból az itatóba. Emellett figyelte, hogy nem fenyegeti-e valamilyen veszély a jószágait: baleset vagy ragadozó. Azon a vidéken nem volt ritka az oroszlán és a medve sem.

Ügyelni kellett arra is, hogy időben induljanak vissza a biztonságos karámba. A pásztor még ekkor sem pihenhetett. Minden alkalommal meg kellett számolnia a bárányokat. Ha csak egy is hiányzott, bármennyire fáradt volt is, nem késlekedett megkeresni az elkóborolt állatot. Amikor ráakadt, nem kezdte szidalmazni, hanem a vállára vette és örömmel vitte haza a többiekhez. Sebesült jószágait is neki kellett gyógyítgatni: sebeiket kitisztítani, bekötözni.

Olvaszuk el a 23. zsolnárt, és beszéljünk arról, milyen élethelyzetekről ír a zsolnáros!

- *Milyen bibliai igék jutnak még eszedbe Jézus irántunk végzett pásztori szolgálatáról?*
- *Milyen tapasztalatokat szereztél már a saját életedben a jó Pásztorral kapcsolatban?*

A SZŐLŐTŐ

2008. december 11. • csütörtök

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők...”

(János evangéliuma 15,5)

Lehetséges, hogy már szereztetek némi tapasztalatot a szőlő gondozásával kapcsolatban. Akinek van szőlőskertje, az tudhatja, hogy az év nagy részében dolgozni kell benne a megfelelő gyümölcsstermés érdekében. A szőlő két fő része a szőlőtő és az ebből kinövő szőlővesszők. Jézus önmagát a szőlőtőhöz, az embert a szőlővesszőhöz hasonlítja. Figyeljük meg, milyen sok tanulságot foglal magában ez a szemléltetés!

A szőlőtőbe beoltás által kerülhetnek új vesszők. A beoltás folyamata az ember életében ahhoz hasonlíthat, amikor felismeri, hogy Jézus nélkül nem élhet. Szüksége van egy életet adó, tápláló „tőre”, és ez csak a Krisztussal való egység lehet. Az ember ekkor beismeri, hogy megváltásra szorul, mert élete az önzés miatt egy kiszáradt vesszőhöz hasonló. Az oltvány rostjai fokozatosan eggyé forrnak a tő rostjaival, így válik a szőlőtő részévé a vessző. Ahogy a vessző ekkor új életet kezd, úgy kap új életet az ember is, akinek lelke a bűnök miatt halottnak volt mondható. A tővel való összekapcsolódás folyamata az ember hitben való növekedéséhez hasonlítható, amelynek végső célja a teljes egység Krisztussal.

Mit jelenthet ez a teljes egység? Gondoljunk arra, hogy a szőlőtőben és a vesszőben lévő tápanyagszállító rostok a beoltás helyén fokozatosan összeépülnek, így válik lehe-

tővé a gyökereken keresztül felszívódó tápláló anyagok eljutása a vessző minden sejtjéig. „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanem ha énbennem maradtok.” (Jn 15,4) Csak a tővel való folytonos kapcsolat teszi élővé a vesszőt. Ugyanígy az embert is az teszi hívővé, ha életében Jézus folyamatosan kifejtheti életadó hatását, azaz a bűnből való megtisztító munkálkodását.

Egy tőtől független vessző hiába „erőködik”, nem képes megvalósítani a növény létének célját: a gyümölcsstermést. Ezért hangsúlyozza Jézus azt, hogy csak akkor változhat meg jó irányba az életünk, ha folyamatos kapcsolatban vagyunk Vele. Így, akár mondunk, akár teszünk valamit, a környezetünkben élők azt láthatják, hogy önérdektől mentesen élünk. Vagyis az életünk olyan gyümölcsöket terem, amelyek Jézusról tesznek bizonyosságot, és másokat is választásra készítetnek.

- A mai témánkkal kapcsolatos gondolatokat Jn 15,1–8-ban olvashatjuk.
- Milyen igék jutnak még eszedbe Jézus és a szőlő kapcsolatáról?
- Melyek a Lélek gyümölcsei, és miért fontosak ezek?

A BÉKESSÉG FEJEDELME

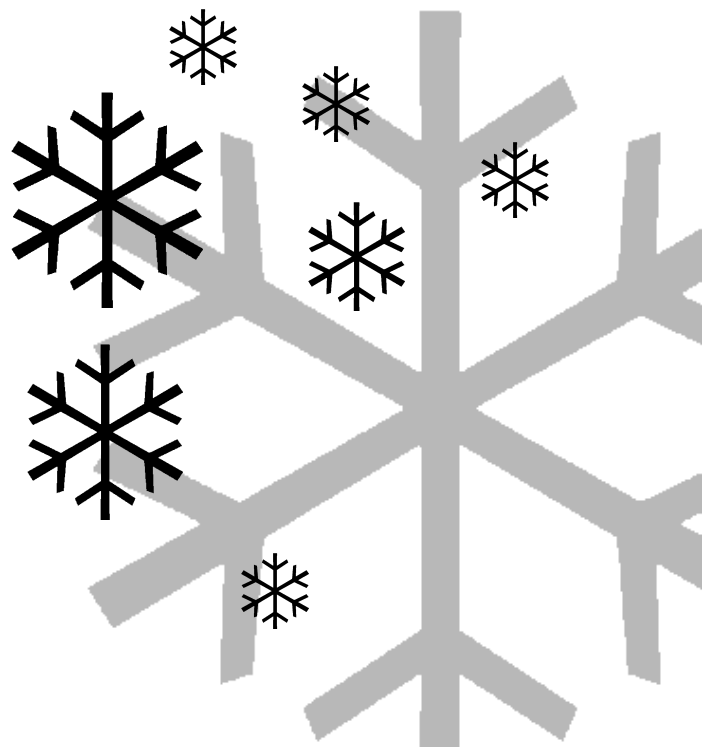
2008. december 12. • péntek

„Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek...”

(János evangéliuma 14,27)

A békeesség egyike azoknak a kifejezéseknek, amelyek nagyon sokszor előfordulnak a Bibliában. Jézus és a nyomában járó apostolok egyik legfőbb jókívánsága volt az emberek felé a békeesség kívánása. Egyszerűnek tűnik a kifejezés, mégis, ha jól belegondolunk, nehezen tudjuk meghatározni. Átéltünk olyan hosszabb-rövidebb időszakokat, amikor fogalmat szerezhettünk a mibenlétéről, de ez a világ állandóan azzal akar szembesíteni bennünket, hogy fölösleges próbálkozás a folyamatos békeességre törekvés. Jézus mégis ezt akarja adni nekünk, méghozzá az Ő békességét.

Milyen az Ő békessége? Figyeljük meg néhány példán keresztül!

Tanítói szolgálata idején Jézust azért követte sok felnőtt és gyermek, mert vonzotta őket a békesség, amely belőle áradt. Bennünket is körülvesz valamilyen légkör, amely vonzhatja vagy taszíthatja az embereket. Jézus beszéde akkor is békességet sugárzott, amikor elfogatása éjszakáján a főpap szolgálója ingerülten szólt hozzá. Békés volt akkor is, amikor a tengeri viharba került tanítványok türelmetlenül ébresztették fel a hajóban. Nikodémus gúnyos szavai sem billentették ki a békéjéből. A békességtől áthatott cselekedetek gyermekkorától kezdve jellemezték. Hogyan volt erre képes?

Ezt olvashatjuk róla: *„Ki az ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmséget; és tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek.”* (Zsid 5,7–9)

Az ige szerint annak ellenére, hogy Jézus Isten Fia volt, igényelte az Atyával való kapcsolattartást, az imádságot, amelyen keresztül a békességben is megerősítést nyerhetett. Ezt a békességet szeretné megosztani mindenkivel.

Talán már hallottad ezt a kívánságot: „Békét a világnak!” Miért is lehetetlen ennek a megvalósítása pusztán emberi erőfeszítéssel? Ennek megértéséhez gondoljunk egy kicsit a saját életünkre. Amikor tudjuk, hogy helyesen cselekszünk, jót teszünk, akkor békességet érzünk, de amint a helytelen utat járjuk, furdal a lelkiismeret, békétlenek vagyunk. Ebből is látható, hogy Jézus kegyelmének a bennünk való folyamatos jelenléte nélkül nem várhatunk békességet. Ugyanígy nem várható embertömegektől sem, hogy Jézus személyes befogadása nélkül majd egyszer csak abbahagyják a háborúskodást, ellenségeskedést. Aki önmagában nem tapasztalja Krisztus békességét, az nem tud békességet tanúsítani embertársai iránt sem.

- A bevezető igerészletben Jézus szava így folytatódik: *„...nem úgy adom, ahogy a világ adja.”* Milyen békességet kínál a világ?
- Mit jelent ennek fényében a „gondtalan békesség” kifejezés, amelyről Ezék 16,49-ben olvashatunk?
- Életed mely területén érzed azt, hogy hiányzik a békesség?
- Hogyan reagálsz, amikor türelmetlenül, ingerülten, gúnyosan szólnak hozzád?

JÉZUS A KEZDET ÉS A VÉG

2008. december 13. • szombat

„Én vagyok... a kezdet és a vég...”

(Jelenések könyve 1,8)

Bármibe fogunk – legyen az akár barkácsolás, ételkészítés vagy utazás –, a legelső dolog az, hogy meg kell terveznünk, honnan hová szeretnénk eljutni. Úgy is mondhatnánk, hogy meg kell határozni, mi a kiindulópont és mi a végcél. A kiinduló helyzettel kapcsolatban fel kell tennünk a kérdést: Egyáltalán mi értelme van annak, amit meg akarok valósítani, miért szeretném a tervemet végrehajtani, mi is a végső célom?

Számolnunk kell azzal is, hogy az első tervünk, elgondolásunk megvalósítása valamilyen akadályba ütközik, és erre az esetre jó, ha van egy másik tervünk is. Fel kell mérni, megvan-e minden feltétel a sikeres végrehajtáshoz, a végcél eléréséhez. Ezért fontos a kezdet és a cél tisztázása.

Isten elgondolásában is mindennek van kiindulása és vége. A kiindulópont az Ő munkáiban mindig egyértelmű, a vége pedig minden lény számára örömet adó, megnyugtató.

A Biblia ezt mondja Jézusról: *„Az Úr az ő útjának kezdetül szerzett engem, az ő munkái előtt régen.”* (Péld 8,22)

Azt is olvashatjuk, hogy Jézus az Atya egyszülött Fia, akivel az Örökkévaló az isteni hatalmát kívánta megosztani, és akit önmagával tett egyenlővé. Földi uralkodók mindig arra törekednek, hogy az egyeduralmukat mindenáron megerősítsék. Ezzel ellentétes az, ahogyan az önzetlenül szerető Atya Fiával is megosztotta hatalmát. Jézus és az Atya teljesen egyenlők. Jézus tehát az Atya által mindennek kezdete a világban.

Földünk és rajta az ember megteremtését a mennyben tervezték el. Az Atya elgondolása alapján Jézus létrehozta a Földet, amelyet növények, állatok, természeti jelenségek, képződmények milliárdnyi csodájával népesített be. Mindezek után megalkotta az embert, hogy megajándékozza őt az élet ajándékával. Ebben a világban az ember értelmes tervek megvalósításába kezdhetett, és munkái végén megelégedve tekinthetett vissza alkotásaira. A Teremtő terve az volt, hogy az ember értelmes életet élve szüntelenül fejlődjön, folyamatosan növekedjék a szeretetben. Jézus mint teremtő által vette kezdetét Földünkön minden, így az emberi élet is.

Amikor az ember beengedte a bűnt Földünkre, az egyet jelentett a romlás és a pusztulás megjelenésével. Az önzéstől meghomályosult értelmével az ember már nem lát értelmes célokat, azt sem tudja, mibe kezdjen, és amibe belekezd, azt sokszor félbehagyja, vagy gonosz terveket visz végbe. Világunkban valaminek a vége sokszor egyet jelent a szomorúsággal, a pusztulással. A bűneset miatt Istennek új tervet kellett megalkotnia: a megváltás tervét. Ennek középpontjában Jézusnak a megváltásunkért hozott áldozata állt. Tökéletesen büntelen élete eredményeként Jézust az Atya feltámaszthatta a halálból. A Biblia azt írja, hogy a feltámadásban részesülőknek is Krisztus a kezdete.

Mindenki, aki hisz Jézusban, az Ő váltságshalálának köszönhetően támadhat majd fel, és élhet az újjáteremtett Földön. Amikor Jézus másodszor jön el a Földünkre, a bűn történelme véget ér, és elkezdődik az örök, tökéletes élet.

- *Mi a különbség a földi és a mennyei dolgok között a kezdet és a vég szempontjából?*
- *Fontosnak tartod, hogy Jézus legyen a kezdete és a vége egy-egy napodnak? Mit jelent ez a te életedben?*
- *Milyen szempontok vezérelnek a terveid kigondolásakor?*

